

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1818
ΤΗ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΜΕΝ ΥΠΟ ΠΟΛΥΖΩΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ
ΤΗΣ ΚΟΜΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΚΡΥΝΙΤΣΗΣ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ ΔΕ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΙΣΑ ΤΑΝΥΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ

Κ. Κ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΚΟΤΤΑΡΑ

ΤΟΥ ΕΞ ΥΔΡΑΣ

Ἐκδίδεται τύποις ὑπ' αὐτοῦ, χορηγοῦντες τοῦ ἐν Τυρνάβῳ Ἱεροῦ
Ναοῦ τῆς Υ. Θ. Φανερωμένης.

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48

1936

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος θεωρεῖται
κλοπιμαῖον.

Ἐξαντληθείσης καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως
Πολυζώου συντεθείσης Ἀκολουθίας εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα Γεδεών
τὸν Νέον τὸν ἐν Τυρνάβῳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀθλή-
σαντα, ἐκδίδομεν τύποις ταύτην τῇ χορηγίᾳ τοῦ ἐν Τυρνάβῳ Καθε-
δρικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑ. Θ. Φανερωμένης.

Τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην διεξήλθομεν μετὰ προσοχῆς καὶ εὖρομεν
ἐν πολλοῖς μὴ ἀνταποκρινομένην οὔτε πρὸς τοὺς γραμματικούς καὶ
συντακτικούς, ἀλλ' οὔτε καὶ πρὸς τοὺς μουσικούς κανόνες, ὥς τὰ πολλὰ
δὲ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ εἰρμολογικὰ μέλη. Τούτου ἕνεκεν, καὶ ἵνα παρα-
δώσωμεν ταύτην ὅπως δέηποτε πληροῦσαν τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, προέβη-
μεν, κατὰ τὸ δυνατόν ἡμῖν, εἰς διόρθωσιν πολλῶν τροπαρίων καὶ ἰδιο-
μέλων, ποῦ μὲν συμπληροῦντες τὰ κενά, ποῦ δὲ ἀλλάσσοντες τὰς λέ-
ξεις, ὅπως ἀκολουθήσωμεν τῇ ἐννοίᾳ, ἀλλαχοῦ δὲ διὰ προσθήκης νέου
ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος, ὥς ἐν τῷ κειμένῳ ἐμφαίνεται.

Οὕτω καταρτισθεῖσαν, παραδίδομεν αὐτὴν εἰς τὸ χριστιανικὸν
πλήρωμα μὲ τὴν ὑποκάρδιον εὐχὴν ὅπως ἀποβῇ παντὶ τῷ διεξερχο-
μένῳ ταύτην μετὰ πίστεως εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 14ῃ Νοεμβρίου 1936

ὁ Μητροπολίτης

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΤΗΙ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΔΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818 ἐν Τυρνάβῳ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἦχος α΄.—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Επὶ τῇ μνήμῃ προθύμως δεῖτε συνδράμωμεν, Γεδεὼν τοῦ γενναίου, καὶ λαμπρῶς εὐφρανθῶμεν, αὐτὸς γὰρ ἐσιτίατω ὑμᾶς ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσιν αὐτῷ, καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλάττει ταῖς πρὸς Θεόν, ἰκεσίαις αὐτοῦ πάντοτε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἔνδοξε, ὡς τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ' Ἀγγέλων ἁγίων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στερεῶς, Γεδεὼν δσιόαθλε, καὶ ἐναθλήσας γενναίως ὑπὲρ αὐτοῦ, νίκης στέφανον ἀπείληφας.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγαγοῦσα εὐφημῆσαι προτρέπει, τοὺς ἀθλοὺς τοὺς ἀγῶνας καὶ τῶν μελῶν ἐκκοπὴν σου πανένδοξε, οὓςπερ ὑπέμεινας χαίρων διὰ Χριστόν, Γεδεὼν μάρτυς πανθαύμαστε.

Κατακοπεῖς σου τὰ μέλη διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, τὰς μηχανὰς τοῦ πλάνου, καὶ δολίου Βελίαρ, διέλυσας ἀπάσας ἐλέγξας τρανῶς, τὴν δυσσέβειαν ἔνδοξε, καὶ τὸ τῆς νίκης διάδημα Γεδεὼν, ἀνεδέξω ἐκ χειρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Δόξα ἡχος β'.

Διὰ πόθον Χριστοῦ Γεδεὼν τρισμάκαρ, τὸ σῶμά σου παρέδωκας εἰς μάστιγας, καὶ εἰς βίαιον θάνατον, ὑπὲρ φύσιν ἀγωνισθεῖς. Καταφρονήσας γὰρ σαρκὸς φθειρομένης, καὶ προσκαίρουσιν ζωῆς, ἐν τῷ μελοτομεῖσθαι, ἐφθασας εἰς λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐν ἣ συγχορεύων Μαρτύρων χοροστασίαις, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μετὰ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς

Εἰς τὸν στίχον ἡχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ολος φωτοειδής ὡς ἥλιος τῇ αἵγλῃ, τῆς ἀπροσίτου δόξης, ὑπάρχων ἀθλοφόρε, τοὺς ὑμνητάς σου φαίδρυνον.

Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Εχομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων. Γεδεὼν ἀθλοφόρε πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις ἃς ἔχομεν ἐκάστοτε.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν πόμνην σου τρισμάκαρ, ὡς ἄριστος προστάτης, ὁσιούλθων καύχημα.

Δόξα καὶ νῦν θεοτοκίον ὁμοιον.

Ον ἔτεκες ἐκτενῶς, Παρθενομήτορ Κόρη, μὴ παύσῃ δυσωπούσα, ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς Σε.

Ἀπολυτίκιον ζῆτει εἰς τὸν Μέγαν ἐσπερινόν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰτίχοι ὡρὸς τὸν Ἅγιον.

Γεδεὼν τρισόλβιε ὁσιμάρτυς
Κλέος ἀθλητῶν, καὶ δόξα τῶν ὁσίων
Φύλαξ ἄγρυπνε τῆς ἱερᾶς Μονῆς σου
Λιταζομέν σε θερμῶς οἱ σοὶ οἰκέται
Φύλαττε ἡμᾶς ἀπὸ παντοίας βλάβης
Ἐχθρῶν ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων
Πάσης ἄλλης θλίψεως τε καὶ ἀνάγκης
Ἐφορε ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου δούλων
Δέξαι εὐμενῶς τὰς φωνὰς τῶν σῶν τέκνων
Καὶ τῷ Θεῷ πρεσβεύων μὴ διαλίπῃς.
Ἐπὲρ τῶν τιμώντων τὴν θεῖαν μνήμην
Καὶ ἀσπαζομένων σου τὴν σορὸν τῶν λειψάνων
Τὴν πηγάζουσιν ἰάσεων πελάγη
Εἰς δόξαν θεῖαν τῆς Πανάγνου Παρθένου
Πανευφήμων τε καὶ θείων Ἀποστόλων
Καὶ τῆς χάριτος τῶν ἱερῶν ὁστέων
Ἦν περ κέκτηται ἡ ἱερὰ σου ποιμνη
Ἦν ἔσχες ποτὲ σώματος κατοικίαν
Ἦν περισώζε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν
τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα.
ἰστώμεν στίχους ἢ. καὶ Ψάλλομεν
προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος α'. — Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Κάπουνα τέρου καὶ χαῖρε, ἐκ σοῦ γὰρ ἦνθησεν, ὁ ἐν πα-
τράσι θεῖος, καὶ ἐν Μάρτυσι λάμπων, προσκάλει δὲ τὰς κύκλῳ κώ-
μας σὺν σοί, ἐορτάσαι τὴν ἄθλησιν, τοῦ ἐν σταδίῳ κηρύξαντος τὸν
Χριστόν, Γεδεὼν τοῦ γενναίου φρονος.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Εν ἀτελεῖ ἡλικίᾳ ἠρνήσω Ὅσιε, Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου,
τὴν ἀμώμητον πίστιν, εὐθὺς δ' ὡς ἔγνω Πάτερ Ἀγαρηνῶν, τὰ
ὀλέθρια δόγματα, πρὸς Ἀγιώνυμον Ὅρος διαφυγόν, ἐν ἀσκήσει
ὑπερέλαμψας.

Οὐδὲ τοῖς δάκρυσι Πάτερ, οὐδὲ ταῖς κλίσεσι, γονάτων καὶ
νηστείας, οὐδὲ ταῖς ἀγρυπνίαις, ἠρκέσθης ἐξαλεῖψαι τὸν μολυσμόν,
τὸν τῆς Ἀγὰρ πανεύφημε, ἀλλὰ προσέδραμες χαίρων αἵματι σὺ,
ἀποπλῦναι τοῦτον Ὅσιε.

Σὺν ταῖς χορείαις Ὅσιων, καὶ τῶν Μαρτύρων σοφέ, τῷ Θεαν-
θρώπῳ Λόγῳ παρεστὼς καὶ δοξάζων, τοῦτον ὡς Δεσπότην καὶ
ποιητὴν, Γεδεὼν παμμακάριστε, μέμνησο πάντων τῶν πίστει τὴν
ἱερὰν ἐκτελούντων σου πανήγυριν.

Ἔτερα προσόμοια ἡχος δ'. — Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες παμπληθεῖς νῦν συνδράμετε, καὶ κοι-
νὴν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ἅπαντας κέκληκεν, ἡμᾶς
εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, Θεσσαλίας τὸ καύχημα καὶ
περίδοξον ἡμῶν πάντων ἀγλαῖσμα καὶ κλέος, Γεδεὼν ὁ στεφη-
φόρος, νεομαρτύρων ὁ σύναθλος.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Ιδε νέος στερρόψυχος, ἴδε μάρτυς ἀήττητος, ἴδε πῶς ὡς γίγας
τις πρὸς τὴν ἄθλησιν, καὶ πρὸς τὸν θάνατον ἔρχεται, γενναῖον φρο-
νήματι, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθεν εἰς οὐρά-
νια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ σὺν Ἀγγέ-
λοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι.

Ως ἀστέρα ἀρτίφωτον, φωταυγίαις τῶν ἁθλῶν σου, ἐκκλη-
σίαν ἅπασαν καταυγάζοντα, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, τῆς πλάνης
πολέμιον, τῶν νοσούντων ἱατρόν, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ
ἀγλαῖσμα, Οἰκουμένης ἀπάσης, συνελθόντες, εὐφημοῦμεν Σὲ παμ-
μάκαρ ὦ Γεδεὼν ὁσιόαθλε.

Υπὲρ ἡλίον ἔλαμψας, ταῖς τῶν ἁθλῶν λαμπρότησι, Γεδεὼν
ἀοίδιμε, καὶ κατηύγασας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, τοὺς πόδας
καὶ χεῖρας σου, μεληδὸν κατατηθεὶς δι' ἀγάπην τοῦ Κτίστου σου,
ᾧθεν σήμερον, τὴν πανένδοξον μνήμην σου τελούντες, ἀσπάζομε-
θα τὴν θήκην, τῶν πανιέρων λειψάνων σου.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ ἀρτιφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλη-
σίας στερεώματι, Γεδεὼν τοῦ ἀθλοφόρου ἢ πανένδοξος πανήγυρις
τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς καθιδύνουσα. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι πνευμα-
τικῶς ἐορτάσωμεν, καὶ τούτῳ προσεῖπωμεν λέγοντες. Χαίροις ὁ ἐν
ὑστέροις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας στερρότατα. Χαίροις τῆς
εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως ἢ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρη-
νῶν ἢ κατάπτωσις. Χαίροις τῶν πιστῶν ἁπάντων τὸ ἀγαλλίαμα
καὶ Θεσσαλίας ἀγλαῖσμα. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῷ θρόνῳ τοῦ
Παμβασιλέως Χριστοῦ παριστάμενος, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ
πόθῳ τελούντων τὴν πανεύφημον μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς·

*Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψαι ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιδότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτόν· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνοϊ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφῇσονται χάλαζαι· ἀγανασκήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν

γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμὸν ἔτων μεμέτρηται. πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φανλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἡχος α'.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν ἀριστέα, Γεδεὼν τὸν νέον ὁσιομάρτυρα, στέμμασιν εὐφημιῶν καταστέψωμεν, ὡς ἀνδρείως ἀγωνισάμενον, καὶ τρόπαια νίκης, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἀράμενον, καὶ δεόμενον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ὁ αὐτός.

Θεοπρεπεῖ πολιτεία ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, σεαυτὸν ἐγγυμνασάμενος, ἐν τῇ Μονῇ Καρακάλλου, τῇ εὐαγεῖ καὶ ἱερᾷ, θεοστεφεῖ μαρτυρίῳ, ἐν ὑστέροις τὸν βίον ἐπεσφράγισας, καὶ δι' ἀμφοῖν εὐδοκιμήσας, διπλοῦν τὸ στέφος ἐκ ζωηφόρου δεξιᾶς ὑπεδέξω, καταισχύνας ἀγαρηνῶν τὴν μυσαρὰν θρησκείαν. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος β'. Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Αἱ δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων ἐθαύμασαν τὸ ἄφθαστον τῆς καρτερίας σου ὁσιομάρτυς Γεδεών, πῶς ὑπήνεγκας στερεῶς τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπὴν, χειρῶν τε καὶ ποδῶν δι' ἀξίνης, ὑπὸ τῶν ὠμοτάτων τυράννων καρτερόψυχε. Ὅθεν τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους καταισχύνας, καὶ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν κρατύνας, ἐδέξω παρὰ Θεοῦ τὸν τῆς νίκης στέφανον. Ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Αὐτόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τοῦ αὐτοῦ

Ασματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Γεδεών τοῦ γενναίου ἀθλητοῦ. Οὗτος γὰρ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον τῶν τυράννων, ξενότροπον ὑπέμεινε θάνατον, τῇ ἀξίνῃ ὡς δένδρον ἐκκοπιόμενος. Διὸ ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἀγωνισθεὶς καὶ τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν κατοβαλὼν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν τῆς νίκης ἐκομίσατο στέφανον, καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Τοῦ αὐτοῦ

Δεῦτε τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα πνευματικὴν χορείαν στησώμεθα, καὶ ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις τὸν τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυρα Γεδεών ἐπαινέσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀσκητικοῖς πόνοις καὶ ἰδρωσιν, αἷσχος ἅπαν τὸ ἐκ τῆς ἐξομώσεως ἀπῆλειψε, καὶ μετανοία, καὶ νηστείας τὴν ψυχὴν ἀπεκάθαρε, μαρτυρικοῖς δὲ ἀγῶσι προσομιλήσας, τὸν ἐχθρὸν κατήσχυνεν, ἀνδρείως ἐν τῷ σταδίῳ παλαίσας. Διὸ καὶ τὸ στέφος τῆς νίκης ἀπῆλειψε παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ, καὶ ἐν οὐρανοῖς πολεῖει σὺν ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων στρατεύμασι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τὸν στίχον ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερεότατα, ἀπάντων ἐξομοσάντων ὑπογραμμὸς ἀληθείας, τῶν νεομαρτύρων τὸ ἀγλᾶϊσμα, Καπούρνης τὸ βλάστημα, Θεσσαλίας τὸ καύχημα, καὶ τοῦ Ἀθωνος τὸ τερπνὸν ἀγαλλίαμα, τὸ λαμπρότατον Ἐκκλησίας κειμήλιον, ἄνθος τὸ ὠραιότατον, καὶ κρῖνον τὸ εὖσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, ὡς μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, Χριστὸν ἐκδυσώπει, Γεδεών ὑπὲρ ἀπάντων τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ

Χαίροις ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος, τῆς πλάνης ὁ καθαιρέτης, τῶν μοναζόντων κανὼν, τῶν πιστῶν ἀπάντων μέγα καύχημα, ἀπίστων κατάπτωσις, τῶν Ἀγγέλων ἐντρύφημα, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ ὁδὴν ἡ ἄπαυστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατὰν καὶ ἀπώλεια, θέατρον ὁ γενόμενος ἡδύτατον Ὅσιε, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ

Χαίροις ὁ παρестὼς τῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παμμακάριστε, ὡς πέλεκυς τέμνων πλάνην, ὡς στέφος νίκης λαμπρόν, τὴν τομὴν ποδῶν σου περικείμενος, σελτὴν δὲ ἀφαίρεσιν καὶ τῶν χειρῶν γενναιότατε, παιδρῶς προσάγων, τῆς σαρκὸς σου τὰ στίγματα, ὡς βασιλεῖον ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκῆπρον δὲ ὡς πολύτιμον Σταυρὸν τὸν Πανάγιον, ἐν ταῖς Χερσὶ σου βαστάζων, συμβασιλεύεις τῷ Κτίστη σου, Αὐτὸν ἐκδυσώπει Γεδεών ὑπὲρ ἀπάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα Ἦχος β'.

Τοῦ αὐτοῦ

Τὸν στερεὸν τῆς ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχον καὶ τῆς εὐσεβείας ἀθλητὴν ἐγκωμιάσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτοῦ. Τῇ ρομφαίᾳ τῆς πίστεως τὸν ἐχθρὸν τροπώσμενος κραταιοῦται σθένει θεϊκῷ, τὰς βασάνους καρτερικῶς ὑπομείνας. Χαίρων δὲ βαδίζει

σας πρὸς τὸ μαρτύριον καὶ τὸν Χριστὸν θαρραλέως ὁμολογήσας τοὺς στεφάνους εἴληφε παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ. Τοῦτον οὖν Γεδεὼν πολὺαθλε ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'. Θείας πίστεως

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Ρεῖθροις ἐπνίξας τῶν σῶν αἱμάτων καὶ κατήσχυνας τοῦ ἐπαράτου, τὴν ἀσέβειαν Βελῆ καὶ τὸ φρύαγμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἔναθλων γενναιότατα, ὁσιομάρτυς Γεδεὼν πανασίδιμε, πρέσβυν ἀκοίμητον, Χριστῷ σε προσάγομεν ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τὸν Ὁρθρον Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ

Ως ἔως ἡμαρ, ὡς λαμπρὸς ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου στερεῖ, Γεδεὼν νῦν ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἴνεσιν ἡγίερε, τοῦ νευρώσαντος Σε ἐν τοῖς ἄθλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν πόλει, Χριστοῦ πανασίδιμε.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εξεπλάγη ὁ δεινὸς τῆς ἀσεβείας ἡγεμὼν, Γεδεὼν μάρτυς σοφὲ Σοῦ παρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμηνὼς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, συνθλάτε χαλεπῶς καὶ συντέμνετε, τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξαιίνοντες, καὶ ἐν κοπρῶνι ρίψατε ζοφώδει ἀποτεμόντες ἀμφοτέρα, χεῖρας καὶ πόδας, σὺ δὲ ἐγέλας ἐπὶ τούτῳ τῷ ἄφρονι.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Ἦχος δ'.—Ταχὺ προκατάλαβε

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Αἱμάτων τοῖς ρεῖθροις σου ἀποκαθάρας σαυτὸν, ψυχῆς τὸ πανάσπιλον ἐπανεκτήσω, μαρτύρων πολὺαθλε, χαίρων δὲ ἐν τῷ πάθει πρὸς Χριστὸν ἀφεώρας στέφος τῆς ἀφθαρσίας κομισάμενος Πάτερ. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει Γεδεὼν ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος

Προκείμενον: Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει

Στίχος: Πεφυτευμένος ἐν τῷ ὀκτῷ Κυρίου

Εὐαγγέλιον: Ζῆτει τὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν τῷ ὄρθρῳ

Δόξα: Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἰδιόμελον

Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλεόρτων ὁ σύλλογος, τὸν στερεὸν καὶ ἀήττητον μάρτυρα, Γεδεὼν τὸν νέον ἐν ὥδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν, οὐ γὰρ θωπεῖται ἀπατηλαί, οὐδὲ βασάνων ἐπιφοραί, τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ γενναῖον χαυνῶσαι ἴσχυσαν· ἀλλὰ θεία ρωσθεῖς δυνάμει, ἀγαρηνῶν τὴν πλάνην ἐξεμυκτήρισε καὶ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν θαρραλέως ἐκήρυξε, καὶ σφαγιασθεῖς ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς θῦμα λογικὸν καὶ ἱερεῖον ἁμωμον τῷ Χριστῷ προσήνκεται· Ὁ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν τελούντων αὐτοῦ, τὴν θείαν καὶ πανίερον ἄθλην.

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς εἰς ἡ'. καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς εἰς.

Ὡδὴ α'.—Ἦχος πλ. β'.—Ὡς ἐν ἡπίερω πεζεύσας.

Εκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τῶν παρενοχλούντων με, εἰρηνεύσας μου τὸν νοῦν, ἀθλητὰ πανόσιε τὴν σὴν, εὐφημῆσαι γαληνῶς μνήμην ἀξίωσον.

Αθλητικούς τοὺς στεφάνους ὡς ἀθλητῆς, εἰληφὼς πανόσιε, μετετέθης ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰρήνην ἄμαχον καὶ φῶς, καὶ ζῶην ἀληθινὴν θεομακάριστε.

Ρεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν, κατασβέσας ἤρδευσας, διανοίας τῶν πιστῶν, ἀναθάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσεβῶς Γεδεῶν ἐνδοξε.

Τὸν ἀχώρητον Λόγον ἐν τῇ γαστρὶ, χωρηθέντα τέξασα, θεοχώρητε σκηνή, τῆς στενοχωρούσης με δεινῶς τρικυμίας τῶν κακῶν ἀπάλλαξον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται. Ὡδὴ γ'.—*Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.*

Νευροῦσαι σθένει Θεϊκῷ, καὶ χωρεῖς πρὸς ἀγῶνας, θαρσαλέως παμμάκαρ, ὑπομένων αἰκισμούς, καὶ στρέβλας τῶν διωκτῶν, ἀθλοφόρε Γεδεῶν τρισόλβιε.

Ισχύν σοι δίδωσι Χριστός, ἀθλοθέτης ὁ μέγας, διόλέσαι τὴν πλάνην, καταισχῦναι τε ἐχθρόν, καυχώμενον ἀναιδῶς, καὶ ἀκαίρως μάτην φρουαττόμενον.

Χειρῶν ὁμοῦ καὶ τῶν ποδῶν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, οὐδὲ καῦσιν παλάμης, ἀλλ' ἔτλης καρτερικῶς, ὑπομείνας, τούτων τὴν ἀφαίρεσιν.

Ην εἶδε πάλαι Ἰακώβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην, πρὸς οὐράνιον ὕψος, θείαν κλίμακα σαφῶς, Μαρίαν τὸ καθαρὸν, τοῦ δεσπότητος μέλψωμεν παλάτιον.

Κάθισμα Ἦχος δ'.—*Κατεπλάγη Ἰωσήφ*

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Τὸ πρῶτον βάπτισμα πιστῶς, ὃ ἐβαπτίσθης Γεδεῶν, τὸ δι' ὕδατος πυρὸς Σὲ ἀνεγέννησε λαμπρῶς, καὶ τὸ τῶν πόνων τὸ δεύτερον ἐν ἀσκήσει, διήνυσας στερεῶς ὃ καρτερόψυχε, ὡς Ἄγγελος ἐν γῇ βιώσας Ὅσιε, καὶ ὡς ἀρνίον ἄκακον τὸ τρίτον ἐσφαγιάσθης τῷ Κτίστη σου, παρ' ὧ πολεύων ἐν τοῖς ὑψίστοις, αἰτῆσαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡδὴ δ'.—*Χριστὸς μου δύναμις.*

Νομίμως ἤσκησας, νομίμως ἤθλησας, καὶ νομίμως ἐστέφθης τῷ τοῦ Θεοῦ Λόγῳ, κρατυνόμενος, καὶ ἀπαράτρωτον σαυτὸν συντηρῶν μακαριώτατε.

Μὴ στέγων ὅσιε, τὴν πλάνην νήχεσθαι, τῇ θεογνωσίᾳ ὡς νουνεχῆς, χαίρων προσεχώρησας, φῶς νοερὸν ἀναλαβὼν, καὶ φωστὴρ ἀποδεικνύμενος.

Κατακεντούμενος καὶ τιτρωσκόμενος, τῇ ἀρνήσει τὸ πρότερον ἀθλητά, οἷα ἀρνησίχριστος, ταύτην ἐξέπλυνας νυνί, τῇ ροῇ θείου σου αἵματος.

Παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ τόκου ὅτι Θεὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς μεσιτεία σου Πανάμωμε.

Ὡδὴ ε'.—*Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ*

Ρομφαία τέτρωται ὁ ἐχθρός, τῆς ὑπομονῆς τῆς κρατερῆς τοῦ γενναίουφρονος Γεδεῶν, καὶ ταῖς τούτου πτέρυγαις καθυποτέταται, καὶ γέλως καθορᾶται καταισχυνόμενος.

Σὺ τὴν κακίαν τῶν διωκτῶν, ἄκακος ἀκέραιος ὀφθαίς, μάρ-
τυς ἀπόσω πανόλβιε, καὶ τῇ τελειώσει σου τῇ δι' αἵματος, στεφά-
νοις ἀφθαρσίας κατεστεφάνωσε.

Ωσπερ τις ἔλαφος διψῶν, ἀπονίσασθαι πλάνην, ἣν ἐδέξω
πετρυσθεῖς, ἐχώρησας ἀνδρικῶς, πρὸς τὸ σκᾶμμα, καὶ πρὸς τὰ
παλαίσματα.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν προφητῶν θεολαμπής,
χορὸς Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ θείου τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρρη-
τον, συμβόλοις ἱεροῖς σε προδιεχάραξε.

ᾠδὴ 6'.—Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Επέβης τοῖς ὕδασι κυβερνώμενος χειρὶ, ζωαρχικῇ πανόλβιε,
διεσώθης δὲ τούτοις τῶν διωκτῶν, βυθίσας σεβάσματα, Γεδεὼν
προσευχῇ τῇ ἐπιμόνῳ σου.

Μικροῖς ἀντωνούμενος τὰ μεγάλα σεαυτῶν, τοῖς αἰκισμοῖς
ἐξέδωκας, Γεδεὼν θεοφόρε καὶ πετρυσθεῖς, τῆς Εὐας ἐν πνεύματι,
ἐθανάτωσας ὄφιν ἐμφανέστατα.

Ιδοὺ νῦν ἐξήλειψας, ἐκμηθεῖς μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλήσας τε
στεροτάτα, τὴν ἀρησιύθειον πλάνην ἀγαρηνῶν, καὶ τούτους νενί-
κηκας, καὶ τὸν δόλιον ὄφιν ἐθανάτωσας.

Ιδοὺ νῦν σεσάρκωται ἐξ αἱμάτων σου ἁγνῶν, Παρθενομῆτορ
Κύριος, ὃν Γεδεὼν ἐκήρυξεν ἐν δυσί, τελείαις ταῖς φύσεσι, καὶ τὸν
στέφανον ἦρε τῆς ἀθλήσεως.

Κοντάμιον Ἦχος γ'.—Ἡ Παρθένος σήμερον

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου

Τὸ Καπούργνης βλάστημα καὶ τοῦ Τυρνάβου τὴν δόξαν, καὶ
τιμὴν τοῦ Ἀθωνος καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, χεῖράς τε ὁμοῦ
καὶ πόδας ἀποκοπέντα, θῦμα δὲ ὑπὲρ Χριστοῦ προσφερθέντα,
ἀνυμνήσωμεν βοῶντες, δοξάζομέν σε Γεδεὼν ἐνδοξε.

Ο ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέ-
σθαι Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς Αὐτὸν εὐθείαν διάθεσιν τῆς
καρδίας σου ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχώρει
πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἐξομώσεως πτώμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν
κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, οὗ καὶ
ὁμοιοπαθῆς τῆς μελοτομίας ἐδείχθη, διὰ τῆς Αὐτοῦ χάριτος,
ὥσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε, καὶ
ἐνθλίψας θεῖα δυνάμει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων, κυρύξαι Αὐτὸν
Σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὡς Αὐτοῦ νεομάρτυρα ἐστεφάνω-
σε, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, μετ' ἐγκωμίων ἐπιτελοῦμεν
τὴν μνήμην σου, Γεδεὼν ἐνδοξε.

Τῇ τριακοστῇ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄθλησις καὶ μαρτύριον τοῦ
Ἀγίου Ὀσιομάρτυρος Γεδεὼν τοῦ νέου, τοῦ θετταλομάγνητος.

Εἰς ἣν πλάνην πέπτωκε Γεδεὼν πάλαι.
Ἐγερθεῖς ἀπέσμιξε ταύτης τὸ αἷσχος.
Βῆ τριακοστῇ νεομάρτυς δῶμα θεοῦ.

Νέος Γεδεὼν ὑστέροις ἐπὶ χρόνοις
Γηραλαίαν ἥσχυε πλάνην Μωάμεθ.

καὶ ἐπομένως νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ραβδισμοὺς τοῦ ἀνόμου κριτοῦ λέγει.
«Τί μὲ δέρετε ἄδικα; ἐγὼ τὸ παιδί μου ἀπὸ σᾶς τὸ ζητῶ, ἐὰν καὶ
ἐτούρκεισεν». Ἀκούσαντες δὲ τοῦτο οἱ περὶ τὸν κριτὴν ἀμέσως ἀπέλυσαν
αὐτὸν ἀνενόχλητον. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκίνησε δίκην ὁ
πατὴρ τοῦ Ἀγίου ζητῶν τὸν υἱὸν τοῦ ἀπὸ τὸν κριτὴν, ἐκείνος ἀμυχα-
νῶν διὰ τὸν πειρασμόν, εἰς τὸν ὁποῖον περιέπεσαν, ἀνελπίστως λέ-
γει ἱλαρῶς τῷ προσώπῳ, «ἄκουε Ρωμῆ· ἐν ᾧ σὺ ἐφυγάδευσας τὸ παι-
δί, ζητεῖς καὶ κρίσιν ἀπὸ ἐμέ;». Καὶ τότε θυμωθεὶς ὁ βάρβαρος, ὕβρι-
σεν αὐτόν, σπρώχνων, καὶ δέρων ἀσπλάγχχνως, καὶ οὕτω κακῶς, ἀπε-
δίωξεν αὐτόν ἐκ τοῦ κριτηρίου ἐκείνου τῆς ἀνομίας. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ
Κεραμίδι, ἔτυχε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, νὰ ἔχῃ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀγίου μίαν
θειάν Κελογορξίαν, Σοφίαν ὀνομαζομένην, ἥτις παρκαλοῦσα τὸν Ἅγιον,
φέρει αὐτὸν εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου διέτριβον ἐργάται οἰκοδόμοι (ἐτυχον
δὲ πολλοὶ τοιοῦτοι εἰς τὸ Κεραμίδι κτιζόντες οἰκίας), εἰς τοὺς ὁποίους
ἐμίσθωσεν αὐτὸν διὰ νὰ φέρῃ λάσπην, καὶ πέτρας, κατὰ τὴν συνήθειαν
τῶν κτιστῶν· ὅτε δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ἔτυχε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέ-
ρας, Θεοῦ οἰκονομίᾳ, κάτω εἰς τὸν λιμένα τοῦ Καμάρι νὰ λιμενισθῇ ἐν
πλοῖον. Ἐμβάντες οὖν εἰς αὐτὸ ἄπαντες, ἦλθον κατ' εὐθείαν εἰς Κρή-
την, φέροντες μεθ' ἐκυτῶν καὶ τὸν Νικόλαον· ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Κρήτην δου-
λεύοντες οἱ οἰκοδόμοι, ἔδερν ἀπανθρώπως τὸν Ἅγιον· μὴν δὲ ἡμέραν
τόσον τὸν ἐρράβδιζαν, ὥστε καὶ τὸν ἐκυνήγουν ἐκ τῆς ὀργῆς των ἕως
ἡμίσειας ὥρας δρόμον· καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐκυνήγουν αὐτόν, ἔπεσαν ἐκ
τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀγίου ὁ σκοῦφός του καὶ ἐχάθη· ἐπιστρέψας δὲ πάλιν
μετὰ ταῦτα ὀπίσω καὶ μὴ ἔχων τί νὰ φορέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
του, ἀντὶ σκοῦφου ἔκοψε τὸ ἐν μανίκιον τοῦ ὑποκαμίσου του, καὶ οὕτω
τὸ ἀποκοπὲν ἐκεῖνο μανίκιον ἔδασε μὲ σχοινίον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ
ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ἀνοικτὸν τὸ ἐφοροῦσεν ὡς σκοῦφον. Οὕτω λοιπὸν διὰ-
γων ἐκεῖ ὁ Ἅγιος, καὶ καθ' ἐκάστην σκληρῶς ραβδιζόμενος ὑπὸ τῶν
οἰκοδόμων, διέτριψεν ἕως τρεῖς μῆνας. Ἄλλ' ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν τὸν ἔδει-
ραν πάλιν σκληρά, λαμβάνει μίαν ὀκτὴν ἀλεύρου, ὅπερ εἶχον οἱ οἰκοδόμοι
καὶ φογῶν ἀπὸ αὐτοὺς εἰσηλθεν εἰς ἐν θάλασσαν, καὶ κρυβεῖς ἐκεῖ, ἐξέμυσσε τὸ
ὀλίγον ἐκεῖνο ἄλευρον, καὶ πλάσας κουλούρια δώδεκα τὰ ἔψησεν, ἐκάθησε
δὲ ἐκεῖ ἡμέρας δώδεκα, ἕως οὗ ἔφαγεν ἐκεῖνα τὰ κουλούρια, ἔπειτα δὲ
διασθεὶς τὸ μὲν ὑπὸ τῆς πείνης, τὸ δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου ἀνεχώρησεν
ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς ἐν ἐξωκλήσιον, εὔρεν ἐκεῖ ἱερέα τινὰ λειτουρ-

γοῦντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὁ δὲ ἱερεὺς ἰδὼν τοῦτον οὕτω πως
ἔχοντα, ἠρώτησεν αὐτόν· «πόθεν εἶσαι τέκνον μου; καὶ πῶς εἶσαι
ἄπλυτος οὕτω καὶ μαῦρος;» Ὁ δὲ Ἅγιος πρῶτον ποιήσας μετά-
νοιαν ἕως ἐδάφους τῆς γῆς πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἤρ-
ξατο νὰ ἐξιστορῇ μετὰ δακρύων τὰ συμβάντα. Τότε ὁ ἱερεὺς ἀκου-
σας ὅλην τὴν ἐλσεινὴν συμφορὰν τοῦ στενάξας καὶ δακρύσας,
εἶπε· «Παῦσον παιδί μου, καὶ μὴ θρηγῆς, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχον
ἓνα μονογενῆ υἱόν, ὅστις πρὸ πέντε ἡμερῶν ἀπέθανε, διὰ τοῦτο, ἂν
ἀγαπᾷς, θέλω σὲ υἱοθετήσῃ διὰ παραμυθίαν». Ὁ δὲ Ἅγιος παρ' ἐλπί-
δα ἀκούσας ταῦτα, ἐχάρη, ὡς ἀξιώθεῖς θεοῦ νὰ εὑρῇ τοιοῦτον ἱερέα
ψυχοπατέρα. Ἐφερε λοιπὸν τὸν Ἅγιον ὁ ἱερεὺς αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν
του, ὅπου καὶ ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ ἐναγκαλισαμένη τοῦτον μετὰ δακρύων
ὑπεδέχθη ὡς τέκνον τῆς καὶ ἔκτοτε ἡγάπα αὐτόν καὶ περιποιεῖτο· ἡσυ-
χάσας δὲ ἐκεῖ, ἤρξατο νὰ μανθάνῃ, καὶ τὴν ὑφαντουργικὴν τέχνην· (δι-
ότι ὁ ἱερεὺς ἐγνώριζε καὶ ἐπηγγέλλετο τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν τοὺς
ἀλατζάδες, καὶ προσέτι καὶ τοῦ πλέκειν γαϊτάνια), τὴν ὁποίαν ἐκείνος
ἐξεμάθεν ὡς ἀγγήνους εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ οὕτως ἐδούλευε τὸν ψυχο-
πατέρα του. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τρεῖς χρόνους ἐτελεύτησεν ἐν Κυρίῳ ἐκεῖ-
νος ὁ χριστομίμητος ἱερεὺς, ἐγένετο δὲ καὶ σιτοδεία μεγάλη τότε κατὰ
τὴν Κρήτην, εἶπε πρὸς αὐτόν ἡ θετὴ μήτηρ του· «Νίκο, ἐπειδὴ ὁ παπᾶς
μας ἀπέθανεν, ἐγὼ δὲ ἔχω δύο κοράσια, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι, παιδί μου
νὰ σὲ θρέψω διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ ἑλλειψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων,
ὑπάγε λοιπὸν, ὅπου ὁ Θεὸς σὲ φωτίσει». Τότε καὶ ὁ Ἅγιος κλαύσας πι-
κρῶς, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὴν ψυχομητέρα του, ἀνεχώρησεν ὀδυ-
ρόμενος. Περιπλανώμενος δὲ τῇδε κακεῖσε, εὔρε νέον τινὰ, μεθ' οὗ
συνεδέθη διὰ φιλίας καὶ συνεζήτουν ὁμιλοῦντες περὶ ψυχῆς. Τότε
ὁ Ἅγιος μεταξὺ τῶν ἄλλων ψυχοφελῶν λόγων, εἶπε καὶ τὰ ἑ-
ξῆς· «ἐγὼ ἀδελφέ μου ἔχω πολλὸν πόθον διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ
Ἅγιόν μου Ὅρος, ἵνα προσκυνήσω τὰ βασιλικά ἐκεῖνα καὶ εὐα-
γῆ Μοναστήρια, καὶ τοὺς ἐκεῖ δόσιους Πατέρας· τοὺς διὰ Χριστὸν
ἐν νηστεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ ἄλλαις θεαρέστοις κακοπαθείαις,
τὸ σῶμα αὐτῶν καταθλίβοντας καὶ ταλαιπωροῦντας.» πρὸς τὸν ὁποῖον
καὶ ὁ ἄλλος συμφώνως ἀπεκρίθη, «ὅτι καὶ ἐγὼ ἀδελφέ ἐπιθυμῶ τὴν
προσκύνησιν τοῦ Ἀγίου Ὁροῦς, διότι ὡς ἀκούω ἐκεῖ εὐρίσκονται καὶ
πνευματικοὶ Πατέρες ἔμπειροι, καὶ προορατικοὶ μοναχοί, ἐν ᾧ τοιοῦτοι

Πατέρες ἐνάρτετοι εἰς τὸν κόσμον σπανίως φαίνονται». Καὶ οὕτω συμφωνήσαντες καὶ οἱ δύο, εἰσέβησαν εἰς πλοῖον καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ Κρήτην, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας Θεοῦ βοηθείᾳ ἔφθασαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, κατὰ τὸν λιμένα τὸν καλούμενον Δάφνην, ἐκεῖθεν δὲ ἀνέβησαν εἰς τὴν σκῆτην τῶν Καρυῶν, ὅπου ὁ Ἅγιος ἐχωρίσθη τοῦ συνοδοιπόρου του, καὶ μόνος περιήρχετο ὅλον τὸ Ἅγιον Ὅρος, εἰς προσκύνησιν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἱερῶν Μοναστηρίων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀσκητηρίων, ἐρευνῶν πανταχοῦ ἐπιμελῶς διὰ τὰ εὖρη Πνευματικόν τινὰ ἔμπειρον διὰ ἐξομολόγησίν του, καὶ μετάληψιν τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων (διότι κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ διατριβὴν του, πρὸς οὐδένα πνευματικόν, οὔτε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ψυχοπατέρα του ἐξομολογήθη τὴν ἁμαρτίαν του, φοβούμενος δὴθεν μήπως μαθὼν ὅτι ἦτο Τούρκος, ἤθελε τὸν ἐμποδίσῃ· προσεποιεῖτο ὅμως ὅτι ἡτοιμαζέτο διὰ τὴν Κοινωνίαν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ διὰ τὸ ἀνεξομολόγητον τῆς ἁμαρτίας του). Τέλος πάντων ἔφθασε μετὰ τὴν περιόδόν του καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τὴν καλουμένην τοῦ Καρακάλλου, ἐκεῖ δὲ θεωρήσας τὸ ἥσυχον τοῦ τόπου καὶ τὸ κατανυκτικόν, καὶ τὴν καλλονὴν τοῦ Μοναστηρίου, ἔμεινεν εἰς τὴν συνοδίαν τῶν ἐκεῖσε Πατέρων, ὅπου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, κατὰ τὸν πόθον του, καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων κατὰ τὴν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων διάταξιν τῆς ἐκκλησίας, ἀξιώθεῖς, οὕτω μετὰ κατανύξεως καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἐκοινώνησε τῶν θείων Μυστηρίων, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ἔλαβε καὶ τὸ μέγα καὶ Ἀγγελικὸν σχῆμα, πρὸς περισσοτέραν προθυμίαν καὶ ἀσκήσιν τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, μετονομασθεὶς Γεδεών, ἐφησυχάζων, καὶ κλαίων διὰ παντὸς τὴν προτέραν του ἀνομίαν, μετ' ἄκρας ὑποταγῆς καὶ ἀσκήσεως. Βλέποντες δὲ οἱ πατέρες τοῦ Μοναστηρίου τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ, καὶ ὑπακοὴν εἰς πάντα τὰ προσταγμάτων τοῦ προσετώτος, καὶ τῆς λοιπῆς ἀδελφότητος, κατέστησαν αὐτὸν νεωκώρον, ἥτοι ἐκκλησιάρχην, πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ φιλοκαλίαν τοῦ πανσέπτου Ναοῦ. Τίς δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς νηστείας του, τὰς γονυκλισίας του, τὰς ἀγρυπνίας του, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνάς του; μόνος ὁ καρδιογνώστης Θεὸς γινώσκει ἀκριβῶς ταῦτα διότι μετὰ τῶν ἄλλων ἀσκήσεων καὶ ἀγώνων, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο πρὸς τῆξιν καὶ κακουχίαν τοῦ σώματός του, λέγουσιν, ὅτι εἶχε καὶ μίαν τανάλειαν διὰ τῆς ὁποίας δάκνων τὰς σάρκας του, κατέκοπτεν αὐτὰς ἀφειδίᾳ.

πράγμα τῷ ὄντι ἄξιον φρίκης! καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀλιγώτερος τῶν παλαιῶν ἀσκητῶν. Οὕτω λοιπὸν ὑπηρετῶν καὶ εὐτρεπίζων ἀκινῶς τὸν θεῖον ἐκείνον Νάον, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγωνιζόμενος, διέτριψεν ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον χρόνους τριάκοντα πέντε. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τούτων, ἀφ' οὗ ἤκουσε πολλὰς ψυχοφελεῖς διδασκαλίας καὶ ἀνέγνωσε βίους τῶν Ἀγίων Μαρτύρων προτρεπτικούς εἰς μαρτύριον, καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων περιέπεσον (κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος) εἰς αὐτὸ τοῦτο (φεῦ) τὸ παράπτωμα τῆς ἀρνήσεως τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ ὅτι πάλιν ἐγερθέντες, ὁμολόγησαν ἐνώπιον βασιλέων τε καὶ τυράννων, τὸν πρῶτον ὑπ' αὐτῶν ἀρνηθέντα Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἤναψεν ἀπὸ θεῖον ἔρωτα καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ μαρτύριον. Ὅθεν καὶ ἀνευ ἀναβολῆς τινος ἀναχωρήσας γνώμῃ καὶ ἀδείᾳ τοῦ προσετώτος ἀπὸ τοῦ Ἱερῶν Μοναστηρίου τοῦ Καρακάλλου, καὶ ἐφοδιασθεὶς πρότερον ταῖς εὐχαῖς τῶν πατέρων, ἦλθεν εἰς Ζαγοράν καὶ ἐκεῖ προσεποιεῖτο ὁ μακάριος, ὡς ἄλλος Συμεών, τὸν διὰ Χριστὸν σκλόν. Οὕτω λοιπὸν πολυτευόμενος καὶ περιφερόμενος τῇδε κακεῖσε, ἔφθασε καὶ εἰς τὸ Βελεστίνον ὅπου ἐξώμοσε· κατὰ δὲ τὴν μεγάλην Πέμπτην φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν του στέφανον ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ λουλούδια, καὶ προσποιούμενος ὡς εἴπομεν τὸν σκλόν, καὶ τοιοῦτοτρόπως διαβάς ἐκείνον τὸν δρόμον τῆς ἐνορίας ὅπου εὕρισκετο ἡ οἰκία τοῦ Τούρκου ἐκείνου, τοῦ ὁδηγήσαντος αὐτὸν εἰς τὴν πλάνην, καὶ γνωρίσας αὐτήν, ἐκτύπη τὴν θύραν διὰ μεγάλων λίθων καὶ τόσον σφοδρῶς, ὥστε τὴν κατέστρεψεν. Ἐμβὰς δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγαρηνοῦ παρουσιάζεται εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἠρώτησε. «Τί ζητεῖς καλόγηρε, καὶ πῶς ἔχεις τόσα λουλούδια εἰς τὴν κεφαλὴν σου;» Καὶ ὁ Ἅγιος. Δὲν μὲ γνωρίζεις; Πρώτην φορὰν ἤδη σὲ βλέπω ἀπεκρίθη ὁ Ἀγαρηνός, καὶ ἀπορῶ διατί ὑπάρχεις τόσον ἐλεεινὸς καὶ ταλαίπωρος». Καὶ ὁ Ἅγιος «ἐγὼ εἰμὶ ὁ Νίκος, ὁ ὑπὸ σοῦ ἐξαπατηθεὶς εἰς τὴν ἀσέβειαν διὰ τὰ ἀτελῆς τῆς ἡλικίας μου, καὶ σοῦ ἐξηπατηθεὶς εἰς τὴν ἀσεβείαν μου· ἀλλ' ἐγὼ πάλιν Χριστιανὸς εἰμὶ καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιόν σου ὁμολογῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἤδη ἦλθον, ἵνα μοὶ ἀποδώσῃς ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου μὲ ἐστέρησας· διότι βλέπων τὴν σάρκα μου περιτετμημένην, τὴν σφραγίδα τοῦ σατανᾶ ἔχουσαν, ἠναγκάσθην νὰ παρρησιασθῶ σήμερον, καὶ νὰ

διαλεχθῶμεν ἀμφοτέροι». Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀσεβής, ἐν τῇ ᾄμα ἐγερθεὶς τρέχει εἰς τὸ Κριτήριον, ζητῶν τὴν ἀποστολὴν στρατιωτῶν, οἵτινες καὶ ἤρπασαν τὸν Ἅγιον καὶ παρέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν Κριτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχόμενος καὶ φορῶν ἐκείνους τὸν ἐξ ἀνθρώπων στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ δύο αὐτὰ κόκκινα θαστάζων εἰς τὰς χεῖράς του, ἐμβὰς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κριτοῦ, ἀμέσως ἐγκυβερνᾷ αὐτὰ εἰς αὐτόν, ὡς δῆθεν δωροφορῶν αὐτόν, καὶ λέγει. «Χριστὸς ἀνέστη Κριτά, καὶ ἔτη πολλά». Ταῦτα ὁ Κριτὴς ἀκούσας, καὶ νομίσας αὐτὸν ὡς φρενόληπτον λέγει. «Σαλὸς εἶσαι πρὸς τρελλοπαπᾶ, ἢ προσποιῆσαι τὸν τοιοῦτον;» ὁ δὲ Ἅγιος οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐσιώπα· καὶ ὁ Κριτὴς λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας «φέρετε εἰς αὐτὸν ἓνα κωφὸν» τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἐξήχησε παρὰ τοῦ Κριτοῦ ταμβάκον, ἐκεῖνος ἐκβαλὼν τὴν ταμβακέραν του ἀργυρᾶν οὖσαν, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει αὐτὴν ἱκανὴν ὥραν. Τότε λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Κριτὴς· «βλέπεις πόσα ὥραία πράγματα ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ οὐχὶ καθὼς σύ, ὅστις ἔχεις τόσους χρόνους εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Μουσουλμάνων, καὶ τολμᾷς σήμερον νὰ λέγῃς πῶς ὑπάρχεις Χριστιανός, καὶ βλασφημεῖς τὴν θρησκείαν μας, τὴν ὡς αὐτὴν τὴν ταμβακέραν τὴν ἀργυρᾶν ἐξαστράπτουσαν. Καὶ ὁ Ἅγιος. «ἄληθως εἶπας πῶς ἡ θρησκεία σας ἀστράπτει, ὥσπερ τὴν ταμβακέραν σου, διότι ὅπως αὐτὴ ἐξωθεν ἐξαστράπτει, ἐνθ' ἔσωθεν μαυρίζει· ἔτσι καὶ ἡ θρησκεία σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δυσσομίαν, ἥτις σοὶ φαίνεται ἐξωθεν ἀστράπτουσα. Ἄν ὅμως ἀνοίξῃς αὐτὴν καὶ περιεργασθῇς ἔσωθεν ἀκριβῶς εὐρίσκεις αὐτὴν μέλαιναν, θρωμεράν, καὶ ἐδδελυγμένην, καθάπερ καὶ εἰς ἐμὲ ὑπάρχει γνωστὸν καὶ ἀναμφίβολον. Ὅτε δὲ προσεφέρθη ὁ κωφός, ἐκεῖνος παρευθὺς ἀρπάσας αὐτόν ἐκ τοῦ δίσκου ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κριτοῦ. Οὗτος ἐθυμώθη καὶ προσέταξε τοὺς ὑπηρέτας, οἵτινες ἤρπασαν αὐτόν καὶ δέροντες, κατεβίβασαν κακῶς καὶ ἀπεδίωξαν ἐκ τοῦ Κριτηρίου· καὶ περισσότερον (ὡς φαίνεται) δὲν ἤθελον νὰ τὸν τιμωρήσωσι, καὶ νὰ θανατώσωσι, νομίζοντες αὐτόν ὡς φρενόληπτον. Φεύγων ἐκείθεν ὁ Ἅγιος, ἦλθεν εἰς ἓν τζαμίον κατ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο μία τῶν ἐπισήμων γυναικῶν τῶν Ἀγαρηνῶν μετὰ τεσσάρων θεραπαινίδων, ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἅγιος ἔρ-

ριψε κάτω καὶ κατεξέσχισεν ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα, καὶ μετὰ τῶν ποδῶν του κατελάκτισεν αὐτὴν τόσον, ὥστε ἔρρευεν αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν θεραπαινίδων ἔφθασε πλήθος Ἀγαρηνῶν, ἄλλοι μὲν μετὰ ξύλων, ἄλλοι δὲ μετὰ μαχαίρων καὶ ἄλλοι μετὰ λίθων, πάντες δ' οὗτοι ἐκτύπων ἀνηλεῶς τὸν Μάρτυρα, ὥς οὐ κατέστησαν αὐτὸν ἡμιθανῆ. Τότε τινὲς τῶν Χριστιανῶν μετακείμεσαν αὐτόν, οὕτως ἔχοντα, εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Ταμπιγλῆ, μίαν ὥραν τοῦ Βελεστίνου ἀπέχον, ὅπου κατῆκει ἡ ὑπανδρὸς ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου, ὀνομαζομένη Δάφνη, ἐκεῖ δὲ ἔδεσαν τὰς πληγὰς του, καὶ ἄλλα πρὸς θεραπείαν ἐποίησαν, ἔμεινεν ὅμως κληνῆρης ἐξ ἐκείνου τοῦ ραβδισμού μῆνας τρεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀναλαβὼν περιεπάτει μικρόν. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἐπειδὴ διέβαινον τρεῖς στρατιῶται τοῦ Βελῆ Πασᾶ, οἱ δὲ δημογέροντες τοῦ χωρίου ἐφιλοξένησαν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἁγίου, πρὸς τοὺτους παρρησιάζεται ὁ Μάρτυς ζητῶν τὸ παθούμενον. Εἰς δὲ ἐκ τούτων λέγει. «οὐ Καλόγηρε μὴ ὦν Χριστιανὸς τέλειος, τοιαύτας ὁμιλίας τολμᾷς;» Καὶ ὁ Ἅγιος. «Καὶ σὺ εἶσαι τέλειος Τοῦρκος;» «Ναὶ ἀπεκρίθη». Καὶ ὁ Ἅγιος. «Ἐὰν ᾖσαι τέλειος Τοῦρκος, ἄπλωσον τὴν χεῖρά σου νὰ βάλω ἐπ' αὐτῆς φωτίαν, καὶ ὅταν ὑπομείνῃς, θέλω πιστεῦσαι εἰς τὴν θρησκείαν σου» καὶ ὁ στρατιώτης. «Καὶ ἂν σὺ ᾖσαι τέλειος Καλόγηρος, ἄπλωσον τὴν χεῖρά σου καὶ δέξαι ἐπάνω τὸ πῦρ, καὶ ἂν καρτερήσῃς τότε ἐπ' ἀληθεία θέλω πιστεῦσαι εἰς τὴν πίστιν σου καὶ σὲ ὡς Χριστιανὸν τέλειον θέλω πιστεῦσαι σὲ γνωρίσει». Καὶ ὁ Ἅγιος ἑστερξε τοῦτο μετὰ χαρᾶς. Ἦπλωσεν ὅθεν τὴν δεξιάν του ἀτρώως καὶ ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος λαβὼν ἐν ἀνημμένον κάρβουνον, ἔβαλεν αὐτὸ ἐπάνω αὐτῆς· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὡς ἄλλου τινὸς πάσχοντος ὑπέμενε τὴν δριμυτάτην ἐκείνην κατάφλεξιν τῆς χειρὸς του μεγαλοφύχως· τοσοῦτον δὲ ἡ χεὶρ αὐτοῦ κατεφλέχθη, ὥστε ἐφούσκωσε τὸ κρέας κυκλοειδῶς καὶ περιέκλεισε τὸ κάρβουνον ἔνδον· οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ γινόμενον ἐξεπλάγησαν διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεως, λέγοντες· «ρίψον κάτω τὴν φωτίαν καλόγηρε μὴ ὅλως κατῆς», ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδυσωπεῖτο. Ἐτυχε δὲ παρὼν καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου (ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Δάφνης), ὅστις ἀρπάσας ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἁγίου τὸ κάρβουνον, τὸ ἔρριψε κάτω, ἐκεῖνος δὲ θυμωθείς διὰ τοῦτο, σηκώσας τὴν κακαυμένην αὐτοῦ χεῖρα ἔδωκε ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπόν

του τοσοῦτον σφοδρόν, ὥστε ἐκίνησε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην του, ὄναι-
 διστικῶς λέγων πρὸς αὐτόν· «πῶς οὐ τολμάς, ἐνῷ οὐδὲν ἔβαλες ἐπάνω
 τῆς χειρός μου νὰ ἀπλώσῃς τὴν χειρά σου, καὶ νὰ λάβῃς ἐκεῖνο, ὅπερ
 ἄλλος ἔβαλεν; ἔπρεπεν ὅστις τὸ ἔβαλεν, ἐκεῖνος καὶ νὰ λάβῃ πάλιν
 τοῦτο». Οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο καὶ θαυμάσαντες
 αὐτὸν διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ κρτερίαν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸν Τύρ-
 νηβον. Μετὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος δέσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ δεξιάν
 ἐπορεύετο εἰς τὰ Κανάκλια εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Χα-
 τζῆ Νικολοῦ, φθάσας δὲ εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τι-
 νος χριστιανοῦ, «διατὶ Πάτερ Γεδεὼν ἔχεις τὴν χειρά σου δε-
 δεμένην» ἀπεκρίθη φαιδρῶ τῇ προσώπῳ. «Ἐγὼ χθὲς ἐπειδὴ
 ἐφίλησα ἓν κοράσιον, μὲ ἐδάγκασεν ὅμως πολλὰ μέλλει νὰ πάθῃ καθὼς
 φαίνεται αὕτη ἡ χεὶρ». Ταῦτα εἰπὼν, ἦλθεν εἰς τὸν ρηθέντα φίλον του,
 πρὸς τὸν ὅποιον διηγῆθη πάντα ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Οὗτος ὁ Χα-
 τζῆ Νικολὸς πολὺ παρεκίνει, καὶ ἐνεθουσίαζε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ μαρτύ-
 ριον, ὑπενωμιζων εἰς αὐτόν καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρή-
 σαντας δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷτιον Εὐρύον δὲ ὁ Ἅγιος μίαν οὐρὰν πτυα-
 ρίου ξυλίνου, καὶ τρυπήσας τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς, καὶ σχοινίον διαπε-
 ράσας εἰς αὐτήν, καὶ βαστάζων εἰς χεῖρας, ὡς ἄλλο ρόπαλον, ἔρχεται
 καὶ αὐθις εἰς Βελεστίνον κατὰ τὴν παρασκευήν, καθ' ἣν ἡμέραν συνε-
 κροτεῖτο ἡ ἀγορά, καὶ ἐπραγματεύοντο οἱ ἐγχώριοι. Φανεῖς δὲ ἐκεῖ καὶ
 εἰς τὸ καλυμαχύχιόν του ἔχων μίαν ἀρμαθιὰν παράδων ἤρξατο νὰ κυνη-
 γᾷ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, κτυπὼν αὐτοὺς δι' ἐκείνου τοῦ ξύλου, ὑπὸ θεοῦ
 ζήλου πυρπολούμενος ὁ μακάριος. Διὸ καὶ οἱ ἐκεῖ ἐνόμιζον αὐτὸν ὡς
 σαλόν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς παρηνόχλει αὐτόν καὶ ἐκακοποιεῖ, ὥστε
 οἱ ἀγαρηνοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς ἀγροὺς καὶ ὑποστα-
 τικά των ὑπὸ τοῦ φόβου, διότι πολλάκις ἀπήλθον ἐκεῖ, καὶ καθ' ὃν
 καιρὸν ἐγεώργουν, ἐπερχόμενος κατ' αὐτῶν ὁ Ἅγιος, τὸ ξύλον ἐκεῖνο
 ἀνὰ χεῖρας βαστάζων, ἐκτύπα αὐτοὺς καὶ κατεπλήγωνεν, ἀλλὰ καὶ
 τοὺς φύλακας τῶν περιβολίων, παρομοίως ἐράβδιζεν· ὅθεν καὶ πολλὴν
 ἐνόχλησιν οἱ Τούρκοι ἐλάβανον παρὰ τοῦ Ἁγίου· καίπερ αὐτοὶ μηδα-
 μῶς ἐνοχλοῦντες αὐτόν καὶ κακοποιοῦντες, νομίζοντες, ὡς εἶπομεν, τοῦ-
 τον σαλόν, ἴσως καὶ ἀκουσίως εἰς τοῦτο Θεόθεν ἀναγκαζόμενοι· καὶ
 ταῦτα μὲν οὕτως. Ὡς εἶπομεν δὲ καὶ τὰ ἐξῆς· ἕως μιᾶς ὥρας
 ἔνω τοῦ Βελεστίνου ὑπάρχει σπήλαιον, ὅπου ὁ Ἅγιος ἀπερχόμε-

νος ἐκεῖ καθύσταλτο ἀνασκύμενος καὶ ὡς εἰς παλαίστραν κατὰ τῶν
 δαιμόνων ἀγωνιζόμενος· πόσους δὲ πνευματικὸς ἀγῶνας, παννυχίδας,
 καὶ ἄλλας ἀσκήσεις ἐκεῖ ἐτέλεσεν, ὁ Θεὸς οἶδε· κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ
 εἰρημένον χωρίον Κανάκλια ὑπάρχει θάλασσα, καὶ ἔχει πολλὰ ὀφάρια,
 ἔναντι δὲ αὐτοῦ εἶναι σκάλα ὀνομαζομένη Πέτρα· ἐκεῖ οἱ φάραδες
 ἀλιεύοντες τὰ ὀφάρια ἐπώλουν· ἐπειδὴ δὲ διέτριβεν ἐνταῦθα καὶ παν-
 τοπώλης τις Ἰωάννης τοῦνομα, φίλος ὑπάρχων αὐτοῦ, διὰ τοῦτο πολ-
 λάκις, ὅποτεν παρρησιάζετο εἰς τὸ μαρτύριον καὶ δὲν κατηξιοῦτο τοῦ
 ποθομένου, προσήρχετο εἰς αὐτὸν τὸν εἰλικρινῆ φίλον του, καὶ ἡσυχά-
 ζεν ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς καὶ ἄλλαις κακούχαις ἀνασχολούμε-
 νος· ἐκεῖ δὲ τι μεταχειρίζεται ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἐφορτώνει τοῖς
 εἰκοσιν ὀκτάδας ἢ καὶ τριάκοντα ὀφάρια, καὶ μεταφέρων αὐτά, ἕως
 δύο ὥρων διαστήματος εἰς τὰ περὶ χωρὰ τοῦ κήπου διαιμοίραζε τοῖς
 πτωχοῖς· μετήρχετο τοῖνον εἰς ἑλὴν τὴν ἐκεῖ διατριβὴν του, τοῦτο τὸ
 θεοφιλὲς ἔργον· (ἐξ αὐτῆς γὰρ τῆς λίμνης πολὺ πλῆθος ἰχθύων γεννᾶ-
 ται). Ἄλλ' ὥς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον· ἀφ' οὗ λέγω πολλά-
 κισ παρρησιασθεῖς ὁ Ἅγιος εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, διψῶν τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ
 μαρτύριον, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς πρότερον ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἀρνή-
 σεως, δὲν ἤξευτο τοῦ ποθομένου σκοποῦ του, λυπηθεὶς σφόδρα, ἐπα-
 νέρχεται διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδοποιρίαν
 του δὲν ἔλειπε νὰ διδῇ ἀφορμὰς δι' αὐτὸ τοῦτο, πῶς δηλαδὴ νὰ ἐκτε-
 λέσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀλλ' ἴσως δὲν ἦτο ἐτι θέλημα Θεοῦ. Οὕτω λοι-
 πὸν σπεύδων καὶ ζητῶν πανταχοῦ, ὡς διψῶσα ἔλαφος, τὸν τρόπον τοῦ
 νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του καὶ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ του, τέλος πάντων
 ἐπαναστρέψας, ὡς εἶπομεν, εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν μετάνοιάν του,
 διέτριψεν αὐτοῦ ἓνα ἐτι χρόνον, τὴν αὐτὴν πολιτείαν διάγων, ἔπειτα
 δὲ πληρωθέντος τοῦ χρόνου, μὴ δυνάμενος ἐφησυχάσαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ
 καὶ μαρτυρικοῦ κεντούμενος ἔρωτος, ὡς τῆς φλογὸς τῆς θείας ἀγάπης
 ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐξαφθείσης, θαλὼν μετάνοιαν εἰς τὸν προσετώτα
 καὶ λοιποὺς ἀδελφούς, αὐθις ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, πρὸς τὴν Ζαγοράν
 πάλιν, καὶ εἰς Βελεστίνον, καὶ αὐθις παρρησιάζεται εἰς τὸ Κριτήριον,
 καὶ ὁμολογεῖ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ τὴν εἰς Χριστὸν ἵστοιν· διὰ τοῦτο πά-
 λιν ραβδίζεται ἀνηλεῶς καὶ ἀποδιώκεται χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος.
 Ἀλλὰ μένων ὁ Μάρτυς σταθερὸς καὶ ἀκαμπτος εἰς τὸ φρόνημά του,
 καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν θεῖον πόθον τοῦ μαρτυρίου αἰσθανόμε-

νος, ἔρχεται εἰς Ἀγυῖαν καὶ παρρησιάζεται εἰς τὸν ἐκεῖ διοικητὴν, ὑ-
βρίζων τὴν βδελυρὰν θρησκείαν τοῦ μετὰ πολλῆς παρρησίας ἐρεθίζων
αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως
γράφει πρὸς τὸν Βελῆ Πασᾶ κατὰ τὸν Τύρναβον τότε διάγοντα, παρο-
τρύνων αὐτὸν κατὰ τοῦ Μάρτυρος ἐκθέτων ὅσα, περιφρονῶν τὴν θρη-
σκείαν αὐτῶν ἐβλασφήμει. Τούτου δὲ γεινομένου ἀναχωρήσας ὁ Ἅ-
γιος ἀπὸ τὴν Ἀγυῖαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ Κανάλια πρὸς ἐπίσκεψιν
τοῦ φίλου τοῦ Χατζῆ Νικολοῦ· ὁ δὲ ἡγεμὼν τὰ κατὰ τοῦ Ἁγίου ἔμα-
θεξάμενος γράμματα, καὶ ἀναγνούς ταῦτα ἐνεπλήσθη ὅλως θυμοῦ καὶ
ὀργῆς καὶ εὐθὺς δὴς ὑπηρέτας εἰς Ἀγυῖαν πέμψας, ἐζήτει τὸν Ἅγιον·
ἐκεῖνοι δὲ μὴ εὐρόντες ἐκεῖ αὐτὸν ἠρώτησαν ἀκριβῶς, καὶ μαθόντες ὅτι
μετέβη εἰς τὰ Κανάλια, ἐν τῷ ἔμα ἦλθον ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἠρώτων ποῦ
εὐρίσκεται ὁ σαλὸς ἐκεῖνος Καλόγερος, οἱ δὲ εἰδότες ἔδειξαν εἰς αὐ-
τοὺς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέτριβεν ὁ Μάρτυς. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην
τὴν ὥραν ἔλειπεν ἐκεῖθεν ὁ Ἅγιος, περιέμενον αὐτὸν οἱ στρατιῶται
καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἠρώτησαν αὐτόν· «οὐ εἶσαι Καλόγερος;
καταφρονητὴς τῆς ἡμετέρας θρησκείας;», ὁ δὲ Ἅγιος ἀφόβως ἀπε-
κρίθη· «Ναί, ἐγὼ εἰμι, καὶ δίκαιον ἔχω νὰ κηρύττω παρρησίᾳ τὴν
πλάνην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε», καὶ ἐκεῖνοι· «τούτους τοὺς λόγους
αὔριον, ὅταν παρρησιασθῶμεν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, τότε νὰ τολμήσῃς
νὰ εἴπῃς, καὶ ὅχι ἐνταῦθα»· ὁ δὲ μάρτυς «ὁ Χριστὸς μου θέλει μὲ
ἐνισχύσει καὶ βοηθήσει καὶ περισσότερα τούτων νὰ ὁμολογήσω δια-
πυσίως, ὅσα καὶ σεῖς δὲν ἠκούσατε μέχρι τῆς σήμερον· καὶ μετὰ
ταῦτα ἀναχωρήσας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σταθεὶς εἰς
προσευχήν, προσεκάλεσε καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἑψαλλον τὸ Ἅγιον
εὐχέλαιον, καὶ τὸ πρῶτ' λειτουργίᾳς γενομένης διὰ νυκτὸς ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ ἐκοινώνησε τῶν ἀρχάντων Μυστηρίων μετὰ πολλῆς εὐλα-
θείας καὶ κατανύξεως, εἰτα ἐπανῆλθεν ὅπου ἦσαν οἱ στρατιῶται· οἱ
δὲ παραλαβόντες, ἐκίνησαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Τότε καὶ ὅλος ὁ
χριστιάνικος λαὸς ἐπακολουθοῦντες, λιτανεύοντες καὶ δεόμενοι τοῦ
Θεοῦ μετὰ δακρύων, ἐνθαρρύνοντες καὶ προτρέποντες εἰς τὸ μαρτυ-
ρικὸν τέλος τὸν Ἅγιον, προέπεμψαν ἕως ἡμισείας ὥρας διάστημα.
Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς πρὸς τοὺς παρεστώτας συγχω-
ρήσατέ μοι ἀδελφοί, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, ἔλεγε· καὶ ἐπο-
μένως ἤρξατο ψάλλειν ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας. «Οἱ μάρτυρές σου Κύ-

ριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχοντες τὴν ἰσχύον σου, τοὺς τυράννους καθέλων,
ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση, αὐτῶν ταῖς ἐκείαις Χρι-
στὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὰ
ἴδια προσδεχόμενοι τὸ ἀποθυσμόμενον, ὁ δὲ Ἅγιος συνοδευόμενος ὑπὸ
τῶν στρατιωτῶν, φοβήσας εἰς Τύρναβον, ἐπαρρησιάθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα
Βελῆ Πασᾶν· ἐκεῖνος δὲ σοβαρῶς ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· «Τί ἀνθρω-
πος εἶσαι; καὶ πόθεν κατάγεσαι; καὶ τίνα ἄπερ περὶ σοῦ ἀκούω Κα-
λόγερε; ἂν σὺ ἐπαγγέλλεσαι τὴν μοναδικὴν πολιτείαν δὲν πρέπει οὕτω
νὰ πολιτεύῃσαι». Καὶ ὁ Ἅγιος μετὰ μεγάλης παρρησίας καὶ εὐτολ-
μίας ἀπεκρίθη, «Ἐγώ, ὦ ἡγεμὼν, νέος τὴν ἡλικίαν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ
τινος τῶν Ἀγαρηνῶν, ἠρνήθην (φεῦ!) τὸν Ἰησοῦν μου Χριστόν, καὶ
ἔγινα Τοῦρκος. Εἰς ἑμαυτὸν δὲ ἐλθὼν καὶ μετανοήσας, διὰ τοῦτο τὸ
θεοστυγὲς καὶ ψυχόλεθρον κίνημα, κατέφυγα εἰς τὸ Ἅγιον ὅρας ἵνα
κλαύσω ἀξίως τὴν ἁμαρτίαν μου, εἰς ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ
ἐπιπόνου διατριβῆς μου, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου. Ἐπέ-
στρεψα δὲ ἐδῶ διὰ νὰ ὁμολογήσω τὸν παρ' ἐμοῦ ἀνοήτως ἀρνηθέντα
Ἰησοῦν μου Χριστόν, Θεὸν ἀληθινὸν μέχρι θανάτου, πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ
ρύπου τῆς ἀρνήσεως»· ὁ δὲ ἡγεμὼν τὴν πολλὴν παρρησίαν τοῦ Μάρτυ-
ρος ἐκπλαγείς, ἐπρόσταξεν εὐθὺς νὰ ἐμβάλλωσιν αὐτὸν εἰς τὸ δεσμοτή-
ριον τῶν καταδίκων· τῇ δὲ ἐπαύριον ἔστειλεν καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἐν
Λαρίσῃ ἐπισημοτέρους Ὀθωμανούς, τὸν μουλλᾶν, τοὺς μπέιδες καὶ
τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Τύρναβον, ἔφερον τὸν
Ἅγιον πρὸς ἐξέτασιν, ὅστις ἐπὶ παρρησίᾳ πάντων ὁμολόγησε τὸ
παράπτωμα τῆς ἀρνήσεώς του ἀτρόμως, καὶ τὴν μετὰ τοῦτο ἐγκάρ-
διον μεταμέλειάν του· ἐκεῖνοι δὲ κατ' ἀρχὰς μεταχειρίσθησαν τὴν
ἀλωπεκὴν καὶ τὰς συνήθεις κολακείας των, συμβουλευόντες δὴθεν
καὶ ὑποσχόμενοι πρὸς αὐτὸν τὰς ἡδονὰς τούτου τοῦ κόσμου, καὶ
ἂν φυλάξῃ τὴν πίστιν των, νὰ ἀπολαύσῃ καὶ τὰ ἐν παραδείσῳ.
Ταῦτα ἔλεγον· ὁ δὲ Ἅγιος λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ἐνώπιον πάντων ἀπε-
κρίθη. «Ὅσα μοι ὑπόσχεσθε, σεῖς ἔχετε ταῦτα πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ
κοσμοκράτορος τοῦ πατρὸς ὑμῶν διαβόλου». πρὸς δὲ τούτοις λέγει καὶ
ταῦτο εἰς αὐτοὺς «ὅτι καὶ ὁ ψευδοπροφήτης σὰς Μωάμεθ ἐσηληνιά-
ζετο, καὶ κασιδιάρης ὑπῆρχεν»· ὅθεν μὴ υποφέροντες τοιαῦτα νὰ
ἀκούωσιν ἀπὸ στόματος ἐνὸς καλογήρου, ἐκραύγαζαν πρὸς τὸν ἡγε-

μόνα κατὰ τοῦ Ἀγίου, «αἶρε αὐτόν. Διὸ καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐξέδωκε προσταγὴν νὰ ξυρραφίσωσιν ὅλην τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀφ' οὗ ἀπογυμνώσωσιν αὐτόν, καὶ βάλλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κοιλίαν προβάτου, νὰ τὸν καθαλικεύσωσιν εἰς ἓνα ὄνον, καὶ νὰ περιφέρωσιν αὐτόν, τὴν οὐρὰν τοῦ ὄνου εἰς χεῖρας του βαστάζοντα εἰς ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ρύμας τοῦ Τυρνάθου· καὶ τούτων οὕτω γενομένων ὁ μὲν Μάρτυς χαίρων καὶ δοξολογῶν τὸν Θεὸν ἐσύρετο πανταχοῦ, ἐμπαιζόμενος, καὶ τὴν ὕβριν ταύτην ὡς τιμὴν ἡγούμενος· οἱ δὲ ἀγαρῆνοι βλέποντες τὸν Μάρτυρα ὅλον ἀγαλλόμενον δι' ὅλα αὐτὰ ἐλυποῦντο καὶ ἐσκυθρωπάζον τὴν ἀπτόνητον παρρησίαν αὐτοῦ αἰσχυρόμενοι· ὁ δὲ χριστιάνωμος λαὸς ἐξεναντίας περὶ χαρῆς, ὡς καταξιώθεντες καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἰδεῖν τοιαῦτα θαυμάσια, συνώδευον τὸν Ἅγιον, καὶ μετὰ πομπῆς ἔφερον αὐτὸν ἕως εἰς τὸ τοῦ Ἡγεμόνος Παλάτιον· οἱ δὲ ὑπηρέται ὡς θηρία ἀνήμερα καταδιβάσαντες ἀπὸ τὸν ὄνον τὸν Μάρτυρα κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, ἔβαλον ἐν κοῦτζουρον μεγάλῳ, διὰ προσταγῆς τοῦ ἡγεμόνος, ἀντικρυς τοῦ οἰκήματος, ἐνῷ ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἴσταντο θεωροῦντες· ὁ δὲ ἡγεμὼν προστάζει μὲ ἀγριότητα νὰ κοπῶσι διὰ πελέκειος οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες τοῦ Μάρτυρος· κατὰ τὴν προσταγὴν λοιπὸν τοῦ ἡγεμόνος, ὁ Ἅγιος ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπλώνει κατὰ πρῶτον μὲ μεγάλην γενναιότητα τὸν ἀριστερόν του πόδα ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, καὶ ὁ δῆμιος καίπερ ἔτοιμος ὢν καὶ ἀνὰ χεῖρας βαστάζων τὸν πέλεκυν, διευλαβεῖτο νὰ κόψῃ τὸν πόδα Ἀγίου (διότι ἦτο Αἰγύπτιος χριστιανός) καὶ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο. Ἀλλ' ὁ Μάρτυς στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν λέγει· «Ἐκτέλεσον τέκνον μου, τὰς προσταγὰς τοῦ ἡγεμόνος, καὶ μὴ διστάζης παντελῶς»· καὶ οὕτω ὑψώσας τὸν πέλεκυν ὁ δῆμιος, καὶ κτυπήσας ἐπάνω εἰς τὸ κόκκαλον τοῦ ποδὸς δὲς, ἀπέκοψε τὸν πόδα αὐτοῦ, ὁ δὲ Μάρτυς ὥσπερ ἄλλου τινὸς πάσχοντος συστείλας τὸν κεκομμένον αὐτοῦ πόδα, βάλλει τὸν δεξιόν, καὶ ἀφοῦ ἔκοψεν καὶ αὐτὸν βάλλει τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, καὶ ταύτης ἀποκοπείσης διὰ μιᾶς, τελευταῖον πάλιν ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι βάλλει ἐπάνω τοῦ ξύλου καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, καὶ ἔκοψαν καὶ ταύτην, αὐ-

τὸς δὲ οὐδὲν σημεῖον ὀδύνης καὶ φόβου ἔδειξεν, οὐδὲ στεναγμὸν ἐξέβαλε, οὐδὲ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἡλλοιώθη, ἣ τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἔκλεισε· ὥστε ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐκθαμβοὶ ἐγένοντο διὰ τὴν ἀμίμητον ταύτην καρτερίαν τοῦ Μάρτυρος (ἴσαι γὰρ ὡς λέγει ὁ θεὸς Γρηγόριος, καὶ πολέμοιοι ἀνδρὲς ἀρετὴν θαυμάζειν). Ὡς τῆς μεγαλοφυχίας καὶ καρτερίας σου γενναῖε ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Γεδεὼν! συνέβη δὲ τότε νὰ γίνῃ ψυχὸς ὑπερβολικόν, καὶ ὁ Μάρτυς ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος, ὡς εἰς Παράδεισον εὐφραινόμενος· οἱ δὲ Ἀγαρῆνοι ἔλεγον κατ' αὐτοῦ πολλὰ καὶ ἐβλασφήμουν, ἀλλ' ἐλάβανον καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποκρίσεις ἀρμοδίους καὶ θείας σοφίας μεστός· διὸ καὶ ἀναπολόγητοι ἔμενον. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὸ ἑσπέρας, ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἔφερον τέσσαρας Χριστιανούς, εἴτινες ἄραντες τὸν Μάρτυρα ἔτι ζῶντα, ἔρριψαν εἰς τ' ἀποχωρητήρια τοῦ παλατίου. Κατὰ τὴν νύκτα, ἀφοῦ οἱ ἐν τῇ παλατίᾳ ἐφρησύχασαν ἕκαστος εἰς τὰ οἰκήματά των καὶ ἐκοιμήθησαν, τότε νεοφώτιστός τις χριστιανὸς ἐξ Ἑβραίων προσελθὼν εἰς τὸν Ἅγιον, λέγει πρὸς αὐτόν «Εὐλόγησόν με Ἅγιε καὶ παρκαλῶ σε νὰ μὲ ἀξιώσης τῆς ἀγίας σου εὐχῆς»· ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· «εἰ μὲν καὶ εἶσαι ὀρθόδοξος χριστιανός, ἔχε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἰ δὲ καὶ ἀσεβής, ἔχε τὴν κατάραν του ἐν ὅσῳ ἐπιμένεις εἰς τὴν ἀσέβειαν». Ὁ δὲ νεοφώτιστος Κωνσταντῖνος (τοῦτο γὰρ αὐτῷ ὄνομα) παρεκάλει αὐτὸν μετ' εὐλαθείας, νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸν θαῦμα πρὸς πίστωσίν του, καὶ ὁ διομάρτυς περιχαρῶς ἀπεκρίθη· «Ἐγὼ ὑπάρχω ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ζητεῖς παρ' ἐμοῦ θαυματουργίαν;» ἐκεῖνος δὲ ἐντονώτερα παρεκάλει αὐτὸν διὰ νὰ θαυματουργήσῃ πρὸς στερέωσίν του εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, καθότι πρὸ ὀλίγου ἠξιώθη τοῦ θεοῦ βαπτίσματος, καὶ ὡς νεοπαγὴς ἐκλονεῖτο. Ὁ δὲ Μάρτυς συγκατανεύων εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ νέου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος κινούμενος· «τοῦτο τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος, θὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς του». Ταύτην τὴν προφητείαν ὁ νέος παρὰ τοῦ Ἀγίου ἀκούσας, προσελθὼν εἰς τὴν ἀνάδοχόν του Ἐλισάβετ τοῦ Εὐθυμίου, ἐκοινολόγησε· ἐκείνη δὲ ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς αὐτόν, νὰ φυλάξῃ μυστικὸν τοῦτο. Καὶ ὁ Ἅγιος οὕτω βασανιζόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, ἀναδυσάμενος τὸν ἁμαράντινον στέφανον τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας, ἐν οὐρανοῖς ἀγαλλόμενος καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσωπούμενος. Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, πολλοὶ τῶν χριστιανῶν ὑπὸ θεοῦ

ζήλου κινούμενοι, εισηλθον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης κρυφίως καὶ φιλοδωρήσαντες τὸν πολιτάρχην, ἔλαβον τὴν ἄδειαν καὶ σκάψαντες ἐκεῖνο τὸ μέρος μετ' εὐλαθείας, ἔλαβον τὸ αἵματωμένον ἐκεῖνο χῶμα, τόσον, ὥστε ἐγένετο λάκκος μέγας ἐκ τῆς σκαφῆς. Ὁ δὲ ἡγεμὼν μαθὼν τοῦτο καὶ ὅλως θυμοῦ ἐμπλησθεὶς ἀπέστειλε διαταγὴν πρὸς τὸν πολιτάρχην νὰ ἐκβάλλῃ ἐκ τοῦ ἀποχωρητηρίου τὸν Μάρτυρα καὶ νὰ βάλλῃ αὐτὸν εἰς ἕνα ἀμάξιον καὶ εἰς τὸν ποταμὸν Σαλαμπριά καλούμενον νὰ ρίψῃ καὶ οὕτω νὰ ἀφανισθῇ, ἵνα μὴ οἱ Χριστιανοὶ ἔχωσιν ὡς ἀκένωτον θησαυρὸν τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Λεῖψανον. Οἱ περὶ τὸν ἡγεμόνα Χριστιανοί, καίτοι πάντα λίθον ἐκίνησαν, κατὰ τὴν παροιμίαν, διὰ νὰ λάθωσι τὸ θεῖον καὶ μαρτυρικὸν τοῦ Λεῖψανον καὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνταφιάσωσι, ἐν τούτοις δὲν εἰσηκούσθησαν διὰ τὸ πρὸς τοὺς Χριστιανούς ἀσπονδὸν μῖσος ὅπερ εἶχεν αὐτὸς ὁ τύραννος, τῷ μισοχρίστῳ ἐκείνῳ Διοκλητιανῷ παρομοιάζων, ἐκ τῶν (ὡς φαίνεται) παντοίων μηχανῶν, ὅσας κατὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ σώματος τοῦ Ἀγίου ἐμεθοδεύσατο· τί τὸ ἐντεῦθεν; Χριστιανὸς τις βλέπων τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ποθομένου, ἄλλην μηχανὴν ἐπενόησεν. Ὑπεχρέωσε τινὰ τῶν παλλακίδων τοῦ ἡγεμόνος Χριστιανὴν οὖσαν, καὶ ἐρασιμωτέραν τῶν ἄλλων, καὶ παρρησίαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν ἔχουσαν ὡς εὐνοουμένην πρὸς κατέρθωσιν τούτου. Αὕτη λοιπὸν εἶπε πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ὅτι ἔὰν παρὰ σοῦ δὲν ἀξιωθῶ ταύτης τῆς χάριτος, ἐγὼ ἐκ τῆς λύπης μου ἀποθνήσκω. Ἐκεῖνος δὲ ὡς θηλυμανὴς ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις αὐτῆς, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου, οἱ Χριστιανοὶ λαβόντες τὴν ἄδειαν, καὶ τὸν τοῖχον τοῦ ἀποχωρητηρίου τρυπήσαντες, ἔλαβον κρυφίως, μόνου τοῦ ἡγεμόνος γνωρίζοντος, τὸ Ἅγιον Λεῖψανον καὶ παρευθὺς ἔκτισαν τὸν τοῖχον· ἄραντες δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸ παλάτιον ἔφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων δώδεκα Ἀποστόλων, τὴν κατὰ τὸν Τύρναβον. Τότε δὲ μετὰ τοῦ Ἀγίου Λαρίσης καὶ πληθὺς Ἱερῶν, Ἱερομονάχων καὶ ἀρχόντων, μεθ' ὧν καὶ οἱ γραμματεῖς τοῦ ἡγεμόνος συναχθέντες καὶ πλύναντες εὐλαβῶς τὸ μαρτυρικὸν Λεῖψανον τοῦ ὁσίου καὶ κηδεύσαντες αὐτὸ κατὰ τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς τὸν ἐνταφιασμὸν ποιήσαντες προθύμως, ἔψαλον καὶ ὕμνον τὸν Κύριον καὶ τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα. Καὶ τότε ἐν κοράσιον παρρουσιασθὲν ἀνὰ χειρὸς μέρος βαμβακίου βαστάζον, ἔλεγε πρὸς τοὺς παρόντας, ἵνα εἰς τὰ τεθλασμένα μέλη καὶ αἵματωμένα τοῦ Μάρτυρος αὐτοῦ δάψωσι καὶ οὕτω πρὸς τὴν Κυρίαν αὐτῆς φέρει, ἥτις κακῶς ἐπασχεν

ὑπὸ ἀνιάτου τινὸς πάθους. Ἀλλ' ἐπειδὴ τινὲς πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθησαν ὅτι παρήλθεν ἡ ὥρα, ἐφόσον ἐπέρραψεν τοῦτο, τὴν εὐλαβεῖν αὐτῆς τῶν περιεστώτων τις ἰδὼν, σχίζει μετ' αὐτῇ τὸ μαχαίριόν του τὸ σάβανον καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα αὐτοῦ ἐμβαλὼν καὶ τὸ θαμβάκιον ἐκεῖνο προσεγγίσας αὐτῇ καὶ οὐδεμίαν ρανίδα αἵματος εὐρών, ἔρραψε πάλιν αὐτό. Ἀλλ' ὁ τῶν θαυμασίων σου δωρεῶν Κύριε! βλέπει παρ' ἐλπίδα ὁ προορηθεὶς ἐκεῖνος Χριστιανός, ὅστις ἦτο πρῶτος τῶν γραμματέων τοῦ ἡγεμόνος, τοῦνομα Εὐθύμιος Δούκας, αἵματωμένον ὅλον τὸ σάβανον, ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ἰδόντες, ὅτι ἔρραψεν αἷμα θερμὸν μετὰ τριάκοντα ὥρας ἀπὸ τῆς ἐκτομῆς τῶν μελῶν, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, ἔμεινον ἅπαντες ἐκθαμβοὶ καὶ ἐξεστηκότες, δοξάζοντες τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τὸν οὕτως εὐδοκήσαντα. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἔλαβον πρὸς ἁγιασμὸν ἐκ τούτου τοῦ αἵματος εὐλαβῶς· διὸ καὶ ἐστάθη τὸ τοῦ Ἀγίου Λεῖψανον εἰς τὸν κράθβατον ὥρας σχεδὸν δύο, ἕως ὅτου ἐπλήσθησαν ἅπαντες λαβόντες ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ ἐκεῖνου αἵματος, ἕκαστος μετὰ πίστεως. Ἐπειτα συνοδεύσαντες τὸ ἱερὸν Λεῖψανον ἀσματικῶς καὶ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν ἀναγνόντες, ἐνεταφίασαν αὐτὸ ἐν καινῷ μνημείῳ, ὀπισθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος, στήσαντες ἐπ' αὐτοῦ ἐν μανουάλιον μαρμαρένιον καὶ ὅσοι μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας προσήρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἤναπτον κηρίον εἰς ἐκεῖνο τὸ μανουάλιον, ἐκ παντοίας νόσου ἐθεραπεύοντο, καὶ οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον τοῦτο τὸ μανουάλιον ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου ἵσταται καὶ πολλὰ θαύματα ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ ἐνταῦθα, εἰς δόξαν τοῦ Μάρτυρος, καθὼς ἅπαντες τοῦτο κηρύττουσιν, οἱ ἐκεῖ ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐγκαυχώμενοι εἰς τοῦτον τὸν ἀκένωτον θησαυρὸν καὶ ἄμισθον Ἱατρεῖον. Μετὰ δὲ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἀγίου Λεῖψανου, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, πρὸς τὰς αὐγάς τῆς ἡμέρας οἱ Ἀγαρηνοὶ φορτώσαντες μίαν ἄμαξαν ξύλα, ἔφερον αὐτὴν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ τῆς Σαλαμπριάς καὶ μία ἄλλη ἄμαξα ἔχουσα πληθὺς Ἀγαρηνῶν συγχόνως παρουσιάσθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα ζητοῦντες τὴν ἄδειαν παρ' αὐτοῦ, ἵνα λαβόντες τὸ σῶμα, ὅθεν ἔκειτο, φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ κατακαύσωσι, τὴν δὲ στάκτην ρίψαντες ἐν αὐτῇ ἀφανίσωσι, συναργείζ καὶ φθόνῳ τοῦ Διαβόλου. Ὁ ἡγεμὼν θυμωθεὶς τρόπον τινὰ καὶ προσκαλεσάμενος τὸν πολιτάρχην ἡρώτα περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἀγίου μετὰ ἀπειλῆς, ἐκεῖνος δὲ ἄμφορος γενόμενος, ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ὅλος ἐντρο-

μος, μὴ ἔχων τι περὶ τούτου νὰ ἀποκριθῇ, καὶ ὁ ἡγεμὼν ἔλεγε «διὰ πόσα ἀργύρια ἐπώλησες αὐτὸ εἰς τοὺς Χριστιανούς;» ἐκεῖνος δὲ ἀμνηχανὼν τί νὰ ἀπολογηθῇ, ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου αὐτοῦ· ἔστειλε δὲ τότε ὁ ἡγεμὼν προσταγὴν καὶ πρὸς τοὺς συνηγμένους διοικητὰς τοὺς ἀπὸ Λαρίσης μετακληθέντας ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὅτι δηλαδὴ λαβόντες ἀργύρια ἔδωκαν τὸ λείψανον τοῖς Χριστιανοῖς. Διὸ καὶ μετὰ τοῦ Πολιτάρχου ἐζημίωσε χρήμασι, καταδικάσας αὐτοὺς καὶ εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν· ἐκεῖνοι δέ, ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ τῆς κακουχίας καὶ βλέποντες τὸ δεινόν, ἐπεμψαν μεσίτας πρὸς τὸν ἡγεμόνα πρὸς ἀπαλλαγὴν των. Ὁ δὲ συγκατένευσε μὲν εἰς τοῦτο, ἐξήγησε δέ, μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ μετρήσωσι τριακόσια πουργία πρὸς ποινὴν των· καὶ τούτου γενομένου ἀπελύθησαν· κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ἔννατον ἔτος, μαρτίου δεκάτῃ τετάρτῃ συνέβη ἡ κατὰ τοῦ βασιλέως καταδρομὴ καὶ ἐξολοθρευθῆσαν αὐταὶ αἱ δύο ἡγεμονίαι, κατὰ τὴν προφητείαν ἣν προσέειπεν ὁ ἅγιος εἰς τὸν νεοφώτιστον Κωνσταντῖνον ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ, ὅτι πρὶν τελειώσει ὁ χρόνος ἔχει νὰ γίνῃ τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς των. Καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια· διότι καὶ αὐτὸν τὸν Βελῆ καὶ τὸν πατέρα του Ἀλῆ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἡπείρου καὶ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν ἐξολόθρευσε ὁ βασιλεὺς, τὸ ὅποιον εἰς ὅλους εἶναι γνωστόν. Ἐπομένως δὲ συνέβησαν καὶ ἄλλαι ἀνωμαλίαι ἐκ τῆς γνωστῆς ἐπαναστάσεως, καὶ σεισμοὶ μέχρι ἐτῶν δώδεκα μετὰ τὴν καταστροφὴν των. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῷ Ἀγιονύμφῳ Ὄρει Πατέρες διεσκορπίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη· ἔμεινε δὲ τὸ ἅγιον Λεῖψανον ἐν τῇ μνήματι ἐκ τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους, μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἑβδόμου, ἥτοι χρόνους ὀλοκλήρους δέκα ἐννέα ὅτε καὶ ὁ Πανοσιώτατος κύριος Προκόπιος ἡγουμενεύων ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Καρακάλου ἐνθυμηθεὶς τὸν Ἅγιον, ὅτι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Λεῖψανον ἐντέλλεται κατὰ τὸν Τύρναβον, ἐπεμψε τινὰ τῶν ἱερομονάχων, χατζῆ Γαβριὴλ τοῦνομα, ἐκ τῆς Μακρυνίτης τῆς Δημητριάδος καταγόμενον, υἱὸν Παπᾶ Ἰωάννου τῆς αὐτῆς Κωμοπόλεως, μετὰ γράμματος τοῦ μοναστηρίου εἰς Τύρναβον· παραγενόμενος δὲ ἐξήγησεν ἐπιμελῶς τὰ Ἅγια Λεῖψανα τοῦ Ἀγίου ὁσιομάρτυρος Γεδεών, τὰ ὅποια εὗρέθησαν εἰς ἓνα εὐλαβῆ χριστιανὸν Μιτάκον ὀνομαζόμενον, ὅστις ἐποίησε τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ Λεῖψάνου, δι' ἀποκαλύψεως τοῦ Ἀγίου. Οὗτος ὁ φιλόχριστος ἀνὴρ ἔχων τὴν οἰκίαν του πλησίον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων πανευφύμῳ δώδεκα Ἀπο-

στόλων, ἐν ᾧ καὶ ὁ πάνσεπτος Ἰάφρος (ὡς εἵπομεν) εὗρίσκετο, ἀπεφάσιζε πολλάκις τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ Λεῖψάνου τοῦ Ἀγίου, οὐδεμίαν ὅμως ἔκθασιν τοῦτο ἐλάμβανεν· ἐπιστάς δὲ ὁ Ἅγιος κατ' ὄναρ εἶπε πρὸς αὐτὸν «αὐρίον ἐλθὼν ποίησον τὴν ἀνακομιδὴν μου· ἐπειδὴ σκέπτεσαι τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ἐμπράκτως οὐδὲν κατορθώνεις· ἔξυπνος δὲ γενόμενος καὶ ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τούτῳ δὲν ἐτόλμησεν οὐδενὶ οὐδὲν νὰ εἴπῃ· ἐφάνη δὲ πάλιν ὁ Ἅγιος τῇ ἐπομένῃ νυκτὶ καὶ προτρέπει αὐτόν, ἵνα τὴν ἀνακομιδὴν αὐτοῦ ἐπιχειρήσῃ. Ὅθεν καὶ αὐτὸς παραλαβὼν καὶ τοὺς τρεῖς υἱούς του διὰ νυκτὸς ἐποίησε τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἀγίου καὶ μετεκόμισεν εὐλαβῶς εἰς τὴν οἰκίαν του τὰ Ἅγια Λεῖψανα καὶ βαλὼν αὐτὰ ἐν λάρνακι ἐν δωματίῳ, ἤναψεν ὡς εἰκὸς καὶ τὴν κανδήλαν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς πάλιν δοξάζει τὸν δοῦλόν του καὶ ἀκούσατε· εἰσῆλθε ποτὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἵνα προσευχηθῇ καὶ ἐξαίφνης βλέπει ἐκεῖνο πλήρη φωτὸς καὶ εὐωδίας ἀρρήτου, ἐκπλαγεὶς δὲ ἔκραξε καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ οἶκός του καίεται· αὐτοὶ δὲ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα βλέποντες, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ Ἅγιον· καὶ πολλάκις ἀρρήτου εὐωδίας πληροῦται ἐκεῖνος ὁ οἶκος. Ὁ δὲ προειρημένος Ἱερομόναχος Κὶρ Γαβριὴλ μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν, ἔλαβε μέρη τινὰ τοῦ ἁγίου Λεῖψάνου, τοὺς πόδας, λέγω, καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν σιαγόνα, ἐκ τῆς θεωρίας τῶν ὁποίων ἔντρομος γίνεται ὁ ἄνθρωπος· διότι φαίνονται εἰσέτι συντεθλασμένοι ὡς καὶ αἱ πληγαὶ τῶν μαχαιρῶν ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου· λαβὼν μετεκόμισεν εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Καρακάλου τὸ κατὰ τὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος κείμενον, οἱ δὲ Πατέρες δεξάμενοι αὐτὰ χαίροντες εὐχαριστήριον αἶνον τῷ Θεῷ ἀνέπεμψαν, ἀξιοθέντες καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἰδεῖν τοιοῦτον ἐξέχιστον καὶ θαυμαστὸν μαρτύριον τοῦ Ἀγίου νέου ὁσιομάρτυρος Γεδεών, Οὗ ταῖς Ἀγίαις πρεσβείαις ρυσθειῇμεν καὶ ἡμεῖς τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καὶ ἀξιοθειῇμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

Σ *ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.*
 συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα διαζεύξας σου, τὸν νοῦν μακα-
 ριώτατε φλογιζόμενος σοφέ, τῶν παιδῶν ἐβόας τὴν ᾠδὴν εὐλογη-
 τὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Απελαύνονται ἐκ μόνης σου προσκλήσεως, τῆς πονηρίας πνεύ-
 ματα, ἐγνωκότα σε ἀσκητὴν, καὶ μάρτυρα Χριστοῦ, καὶ ὅσιον μέλ-
 ποντα φαιδρῶς, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ρυπίζόμενον ταῖς αὔραις τοῦ ἀλάστορος, πρόφθασον νῦν ἀ-
 θλητά, καὶ ἀπόσβεσον πάσας τὰς βολίδας τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως τὸ σὸν
 μαρτύριον ὑμῶν, καὶ μεγαλύνῃς τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάζοντα.

Ρ *Θεοτοκίον.*
 αθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρὸς ἐργασίαν Ἀχραντε
 θεῶν πράξεων ἐνισχύουσά με κατ' ἐχθρῶν, ἀεὶ πολεμούντων με
 δεινῶς, καὶ ἐναντίους λογισμοῖς δελεαζόντων με,

Τ *ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.*
 τῆς ἀσκήσεως πόνοις κατατηκόμενος, καὶ μαστίγων τῷ κάλ-
 λει καλλωπιζόμενος, τῷ νικολίῳ ἐνεφανίσθης πανόλβιε, νίκης τὰ
 βραβεῖα πρὸς τούτο δεδεγμένος.

Υψωθείς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, ἐπηρμένην δαιμόνων
 ὀφρὺν κατέβαλες, πνεύματος δὲ τὴν χάριν μακαριώτατε, ἔχεις ἐνοι-
 κοῦσαν, ἐν σοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμπαθείας με θείας μάρτυς ἀξίωσον, πειρασμῶν καὶ κινδύ-
 νων θεομακάριστε, ὅσιε τὸν τιμῶντα σε ἐκλυτρούμενος, καὶ ὑπὸ
 τὴν σκέπην, Γεδεὼν τὴν σὴν προστρέχοντα.

Χ *Θεοτοκίον.*
 αἶρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον, ἀπορρήτων πραγμάτων,
 χαῖρε φανέρωσις, ἄκουσμα φρικτὸν δυσθεώρητον ὄραμα, χαῖρε
 τῶν πεσόντων ἀνάκλησις Παρθένε.

Σ *ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.*
 ὃ τὸ ἔσχατον ὄντως τε καὶ ἀκρότατον, τῶν ἀρετῶν κατείλη-
 φας Γεδεὼν πάνσοφε, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας, ψάλλον σὺν
 ἁσωμάτοις, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Τριάς ἡ παντουργὸς καὶ παν-
 τοδύναμος.

Ρυσθεις παγίδων τῶν θηρευόντων σε, πρὸς οὐράνιον χώρον,
 πάτερ, κατέπαυσας, καὶ μαρτύριον συνήφθης στρατεύμασι, μετὰ
 τῶν ἁσωμάτων καὶ νῦν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων, τῶν σὲ μα-
 καριζόντων.

Ισχὺν καὶ κράτος Χριστὸν τιθέμενος, τῶν χαλεπῶν δαιμόνων
 διεπέρασας τάραχον, καὶ πρὸς τοὺς ἄνω λιμένας κατήντησας, ὅλος
 ὁραϊσμένος, ὅλος τοῦ πνεύματος, ταῖς φωτοχυσταῖς δαψιλῶς περι-
 χεόμενος.

Ν *Θεοτοκίον.*
 οεῖν τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ σου Παρθένε
 μὴ σθένοντες, σιωπῇ δὲ μᾶλλον τοῦτο δοξάζομεν, καὶ σὲ δοξολο-
 γοῦμεν τὴν παμμακάριστον, μόνην καὶ καλὴν ἐν γυναιξὶ καὶ πα-
 ναμώμητον.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.
Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.
 τὸν Γεδεὼν νῦν ἅπαντες τιμήσωμεν ἐν ἁσμασι, νεομάρτύρων
 τὸ κλέος, ὀρθοδοξίας τὸν στύλον, πύργον τὸν ἀδαμάντινον, τῆς
 ἀμωμήτου πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, ἀγαρηνῶν ἀσεβείας,
 καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάσιν.

Αγάλλου σκίρτα, χόρευε, Μονὴ ἡ περιώνυμος, τοῦ Καρακάλ-
 λου πλουτοῦσα, ὡς θησαυρὸν ἀτίμητον, τὰ λείψατα τοῦ μάκαρος
 Γεδεὼν καὶ συγκάλεσον, τῶν μοναστῶν τὸν σύλλογον πανηγυρί-
 σαι τὴν μνήμην τοῦ ἀθλοφόρου Κυρίου.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες. Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν στίχους δ'. Καὶ ψάλλομεν
προσόμοια ἤχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.
Πανένδοξε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Γεδεὼν αἰδίδιμε, διὰ ἀγά-
 πην τοῦ κτίσαντος, σαυτὸν ἐκδέδωκας, εἰς τομὴν μελῶν σου, καὶ
 βίαιον θάνατον, διὸ ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀπείληφας δόξαν καὶ εὐκλειαν
 εὐπρεπῶς καταστεφόμενος, τὴν Ἀγίαν καὶ πάντιμον κᾶραν σου.

Τοῦ παμβασιλέως Ἰησοῦ, στρατιώτης ἄριστος, ὃ Γεδεὼν ἐ-
 χρημάτισας, πάντα τρόπον γὰρ ὑποστάς βασάνων, δι' αὐτὸν πανεύ-
 φημε, σελήνης τὴν λατρείαν κατήργησας, Σταυροῦ τῇ χάριτι καὶ
 τῆς πλάνης σέβας ἔσβεσας, τῇ πλημύρᾳ μάκαρ τῶν αἱμάτων σου.

Διψῶν τὸ ποτήριον πιεῖν τοῦ Χριστοῦ πολυάθλε, ἀγαρηνῶν δεισιδαίμονα, πλάνην κατέπτυσας, μυκτηρίσας τούτων, ἅπασαν τὴν βλάβημον θρησκείαν, καὶ Βελῆ τὸν παράφρονα, ὑφ' ὧν τεμνόμενος μεληδὸν καὶ ἀναιρούμενος, νίκης ἤρας, τροπαια ἐνδοξε,

Αγγέλων ἀλήκτου χαρμονῆς, Γεδεὼν ἀήττητε, κατηξιώθης πανόλβιε, νικήσας ἄριστα, δυσσεβῶν μανίαν, καὶ δαιμόνων φάλαγγας, διόσου τὴν σεβάσιμον ἄθλησιν, πόθῳ τιμῶμέν σου, προσκυνοῦντες τῶν Λειψάνων σου, θήκην μάκαρ, ἰάματα βρούουσιν.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ νεομάρτυρος Γεδεῶν, τοὺς ἀγῶνάς τε καὶ τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ᾧδαῖς ἁσμάτων, κατὰ χρέος εὐφημῶμεν· ἄσσωμεν τοίνυν ὡς γέγραπται, ἅσμα καινόν, ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμή, ἀπόδειξιν ἔχει, τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ ἀξιῶσοι μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, Γεδεῶν τὸν ἀοίδιμον.

Καὶ νῦν Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν κανόνων, τῆς ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Νέος ἄλλ' ἀδάμαστος ἀθλητῆς, Γεδεῶν ἐφάνης, ὁσιόαθλε τοῦ Χριστοῦ, ἐναντι τυράννων τὸ ὄνομα κηρύξας, Αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν σου τὴν θλᾶσιν ἔφερες.

Τὸν ὁσιομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, Γεδεῶν τὸν θεῖον, εὐφημῶμεν ἀδελφοί, ὃς τὴν τοῦ Μωάμεθ διήλεγξε θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδόξως καθωμολόγησε.

Χαίροις ὁσιόαθλε τοῦ Χριστοῦ, νέε ἀθλοφόρε γόνε Κάπουρας τῆς πιστῆς, χαίροις τοῦ Τυρνάβου τὸ ἡδυσμα καὶ κλέος, Μονῆς δὲ Καρακάλου δόξα καὶ καύχημα.

ΤΩ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ
ΘΕΩ ΗΜΩΝ ΧΑΡΙΣ